PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2005. gada 3. februārī *

Lieta T-139/01

Comafrica SpA, Genova [*Gênes*] (Itālija),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Hamburga (Vācija),

ko pārstāv B. O'Konors [*B. O'Connor*], *solicitor*, un P. Bastos-Martins [*P. Bastos-Martin*], *barrister*,

prasītājas,

ko atbalsta

Simba SpA, Milāna (Itālija), ko pārstāv S. Karbone [*S. Carbone*] un F. Munari [*F. Munari*], advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja L. Visadžo [*L. Visaggio*], M. Nījārs [*M. Niejahr*] un K. Fičs [*K. Fitch*], pēc tam L. Visadžo [*L. Visaggio*] un K. Fičs [*K. Fitch*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], pēc tam L. Fragasa Gadeja [*L. Fraguas Gadea*], pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, no vienas puses, atcelt Komisijas 2001. gada 7. maija Regulu (EK) Nr. 896/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EEK) Nr. 404/93 piemērošanai attiecībā uz banānu importēšanas kārtību Kopienā (OV L 126, 6. lpp.), un Komisijas 2001. gada 7. jūnija Regulu (EK) Nr. 1121/2001, ar ko nosaka piemērošanas koeficientus, kas jāattiecina uz katra tradicionālā uzņēmēja salīdzināmo daudzumu saskaņā ar banānu importa tarifu kvotām (OV L 153, 12. lpp.) un, no otras puses, par prasību atlīdzināt zaudējumus, kas prasītājām radušies sakarā ar Regulas Nr. 896/2001 un Regulas Nr. 1121/2001 pieņemšanu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS
INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un Dž. D. Kuks [*J. D Cooke*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2003. gada 18. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Ar Padomes 1993. gada 13. februāra Regulu (EEK) Nr. 404/93 par banānu tirgus kopīgo organizāciju (OV L 47, 1. lpp.) ir iedibināta kopīga tirgus organizācija banānu nozarē (turpmāk tekstā — "Banānu KTO"). Saskaņā ar šo regulu, sākot ar 1993. gada 1. jūliju tiek izveidota kopīga importa sistēma, kas aizstāj iepriekš pastāvējušās valstu sistēmas.

2 Regulas Nr. 404/93 IV nodaļa, kurā ietilpst 15.–20. pants, ietver noteikumus par tirdzniecības režīmu ar trešām valstīm.

3 Pēc vairākiem sekmīgiem pasākumiem no Ekvadoras Republikas un Amerikas Savienoto Valstu puses atbilstoši Pasaules Tirdzniecības organizācijas (turpmāk tekstā — "PTO") strīdu izšķiršanas procedūrai, Padome pieņēma 2001. gada 29. janvāra Regulu (EK) Nr. 216/2001, ar ko groza Regulu Nr. 404/93 (OV L 31, 2. lpp.).

4 Regulas Nr. 216/2001 1. pants aizstāj 16.–20. pantu Regulā Nr. 404/93, kas grozīta ar Padomes 1998. gada 20. jūlija Regulu (EK) Nr. 1637/98 (OV L 210, 28. lpp.). Saskaņā ar 2. panta otro daļu Regulā Nr. 216/2001 un 1. pantu Komisijas 2001. gada 27. februāra Regulā (EK) Nr. 395/2001, kas nosaka dažus indikatīvos daudzumus un individuālos limitus licenču izsniegšanai banānu importam Kopienā 2001. gada otrajam ceturksnim tarifu kvotu un ĀKK tradicionālo banānu daudzuma ietvaros (OV L 58, 11. lpp.), Regulas Nr. 216/2001 1. pants ir piemērojams no 2001. gada 1. jūlija.

5 Saskaņā ar Regulas Nr. 404/93 17. panta pirmo daļu, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 216/2001, "[c]iktāl vajadzīgs, importējot Kopienā banānus, jāuzrāda importa licence, ko dalībvalstis izsniedz visām ieinteresētajām personām neatkarīgi no to reģistrācijas vietas Kopienā un neierobežojot īpašos noteikumus, kuri pieņemti 18. un 19. panta piemērošanai".

6 Regulas Nr. 404/93 18. pants, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 216/2001, noteica:

"1. Ik gadu no 1. janvāra atver šādas tarifu kvotas:

a) tarifu kvota 2 200 000 tīrsvara tonnu apjomā — kvota A;

b) papildu tarifu kvota 353 000 tīrsvara tonnu apjomā — kvota B;

c) autonoma tarifu kvota 850 000 tīrsvara tonnu apjomā — kvota C.

Šīs tarifu kvotas atver par jebkuras trešās valsts izcelsmes produktu importu.

Komisija, pamatojoties uz vienošanos ar Pasaules Tirdzniecības organizācijas līgumslēdzējām pusēm, kas ir būtiski ieinteresētas banānu piegādē, tarifu kvotas A un B var sadalīt starp piegādātāja zemēm.

2. Importam atbilstīgi tarifu kvotām A un B piemēro muitas nodokli EUR 75 apjomā par tonnu.

3. Importam atbilstīgi tarifu kvotai C piemēro muitas nodokli EUR 300 apjomā par tonnu.

[..]

4. Tarifu atvieglojumu [priekšrocību tarifu] EUR 300 apjomā par tonnu piemēro importam no ĀKK valstīm gan atbilstīgi tarifu kvotām, gan ārpus tām. [..]"

7 Regulas Nr. 404/93 19. pants, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 216/2001, nosaka:

"1. Tarifu kvotas var pārvaldīt saskaņā ar metodi, kuras pamatā ir ierastās tirdzniecības plūsmas ("tradicionālie/netradicionālie piegādātāji") un/vai ar citām metodēm.

2. Piemērojot izraudzīto metodi, pienācīgi ņem vērā vajadzību saglabāt piegāžu līdzsvaru Kopienas tirgū."

8 Saskaņā ar šīs pašas regulas 20. panta a) apakšpunktu tā redakcijā pēc grozījumiem, Komisija atbilstoši minētās regulas 27. pantā noteiktajai kārtībai pieņem "noteikumus par 18. pantā minēto tarifu kvotu pārvaldi".

9 Šie noteikumi definēti Komisijas 2001. gada 7. maija Regulā (EK) Nr. 896/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EEK) Nr. 404/93 piemērošanai attiecībā uz banānu importēšanas kārtību Kopienā (OV L 126, 6. lpp., turpmāk tekstā — "2001. gada režīms"). Saskaņā ar Regulas 32. pantu, Regula Nr. 896/2001 stājas spēkā dienu pēc tam, kad tā publicēta "Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī", proti, 2001. gada 9. maijā, taču tā bija piemērojama tikai no 2001. gada 1. jūlija.

10 Regulā Nr. 896/2001 paredzētie noteikumi aizstāj noteikumus, kas sākotnēji bija paredzēti Komisijas 1993. gada 10. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1442/93, kas paredz detalizētus noteikumus kārtībai, kādā Kopienā tiek importēti banāni (OV L 142, 6. lpp., turpmāk tekstā — "1993. gada režīms"), kura pieņemta saskaņā ar Regulu Nr. 404/93 un bija spēkā līdz 1998. gada 31. decembrim. 1993. gada režīms tika nomainīts ar režīmu, ko iedibināja Komisijas 1998. gada 28. oktobra Regula (EK) Nr. 2362/98, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EEK) Nr. 404/93 piemērošanai attiecībā uz banānu importēšanas kārtību Kopienā (OV L 293, 32. lpp., turpmāk tekstā — "1999. gada režīms"), kas stājās spēkā 1999. gada 1. janvārī.

11 Saskaņā ar 1993. gada režīmu importa licences tika sadalītas starp trīs kategoriju piegādātājiem (A, B un C). A un B kategorijas tika tālāk iedalītas apakškategorijās saskaņā ar trim dažādām darbībām, ko veic piegādātāji, proti, zaļo banānu iepirkšana vai sākotnējais imports ("a" darbība), īpašnieka veikta zaļo banānu laišana brīvā apgrozībā vai sekundārais imports ("b" darbība) un īpašnieka veikta zaļo banānu nogatavināšana un to laišana Kopienas tirgū ("c" darbība) (skat. Regulas Nr. 1442/93 3. panta 1. punktu). Iedalīšana veicama, vismaz attiecībā uz A un

B kategoriju piegādātājiem, par salīdzināmo laika posmu ņemot trīs gadus pirms muitas kvotu atvēršanas gada (skat. Regulas Nr. 1442/93 4. panta 1. punktu).

12 Šī sadales sistēma tika izbeigta ar 1999. gada režīmu, kas galvenokārt balstījās uz "tradicionālo piegādātāju" un "jaunpienācēju" nošķiršanu (skat. Regulas Nr. 2362/98 2. pantu). Šī režīma ietvaros tradicionālie piegādātāji katram gadam saņēma salīdzināmo daudzumu, kas tika noteikts uz viņu faktiski importēto banānu daudzuma pamata salīdzināmajā laika posmā. Regulas Nr. 2362/98 4. panta 2. punkts nosaka, ka salīdzināmo laika posmu 1999. gadā veiktajam importam veido 1994., 1995. un 1996. gads.

13 2001. gada režīms ieviesa jaunu importa licenču sadales sistēmu, kas pamatā balstījās uz "tradicionālo piegādātāju" nošķiršanu no "netradicionālajiem piegādātājiem", "tradicionālos piegādātājus" tālāk iedalot "tradicionālajos piegādātājos A/B" un "tradicionālajos piegādātājos C".

14 Regulas Nr. 896/2001 1. pants tā sākotnējā redakcijā paredzēja, ka 83 % no Regulas Nr. 404/93 18. panta 1. punktā paredzēto tarifu kvotu apjoma jābūt atvērtiem "tradicionālajiem piegādātājiem atbilstoši 3. panta 1. punktā minētajai definīcijai", bet atlikušie 17 % ir atvērti "6. pantā definētajiem netradicionālajiem piegādātājiem".

15 Regulas Nr. 896/2001 II sadaļa, kurā ietilpst 3.–21. pants, regulē "tarifu kvotu pārvaldīšanu".

16 Minētās Regulas 3.–5. pants to sākotnējā redakcijā paredzēja:

"3. pants

Šajā regulā:

1) "Tradicionālie piegādātāji" nozīmē ekonomikas vienības — fiziskas vai juridiskas personas, atsevišķas vienības vai to grupējumus, kas tiem atbilstīgo salīdzināmo daudzumu noteikšanas laikā ir reģistrēti Kopienā un kas uz sava rēķina iepirkuši no ražotājiem minimālu daudzumu banānu, kuru izcelsme ir ārpus Kopienas valstīs [trešās valstīs], vai, attiecīgā gadījumā, ražojuši, nosūtījuši un pārdevuši šādus produktus Kopienā.

Darbības, kā noteikts iepriekšējā daļā, še turpmāk sauktas par "sākotnējo importu".

[..]

2) Regulas (EEK) Nr. 404/93 16. pantā, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1637/98, ietverta definīcija: "Tradicionālie piegādātāji A/B" nozīmē tradicionālos piegādātājus, kas ir veikuši sākotnējo importu minimālajā apjomā, importējot "ārpus Kopienas banānus" [trešo valstu banānus] un/vai "netradicionālos ĀKK banānus".

3) "Tradicionālie piegādātāji C" nozīmē tradicionālos piegādātājus, kas veikuši sākotnējo importu minimālajā apjomā, importējot "tradicionālos ĀKK banānus" saskaņā ar definīcijām iepriekšminētajā 16. pantā, kas grozīts ar Regulu (EK) Nr. 1637/98.

4. pants

1. Visiem tradicionālajiem piegādātājiem A/B, kas līdz 2001. gada 11. maijam iesnieguši rakstisku pieprasījumu, salīdzināmo daudzumu nosaka, pamatojoties uz trešo valstu banānu un/vai netradicionālo ĀKK banānu sākotnējo importu, kas veikts 1994., 1995. un 1996. gadā, vidējo daudzumu, kas ņemts vērā attiecībā uz 1998. gadu, lai pārvaldītu trešo valstu banānu un netradicionālo ĀKK banānu importa tarifu kvotu saskaņā ar noteikumiem, kas paredzēti Regulas (EEK) Nr. 404/93 19. panta 2. punktā un ko piemēro 1998. gadā attiecībā uz piegādātāju kategoriju, kura minēta iepriekšminētā panta 1. punkta a) apakšpunktā.

2. Visiem tradicionālajiem piegādātājiem C, kas līdz 2001. gada 11. maijam iesnieguši rakstisku pieprasījumu, salīdzināmo daudzumu nosaka, pamatojoties uz tradicionālo ĀKK banānu sākotnējā importa, kas veikts 1994., 1995. un 1996. gadā, vidējo daudzumu, kas 1998. gadā importēts kā ĀKK banānu tradicionāls daudzums.

3. Piegādātāji, kas izveidoti, apvienojoties citiem tradicionālajiem piegādātājiem, kam katram ir savas tiesības saskaņā ar šo regulu, saglabā tās pašas tiesības, kādas bija minētajiem agrākajiem piegādātājiem.

5. pants

Dalībvalstis līdz 2001. gada 15. maijam paziņo Komisijai 4. panta 1. un 2. punktā minēto salīdzināmo daudzumu summu.

Izmantojot saskaņā ar 1. punktu saņemto informāciju un ņemot vērā kopējos daudzumus, kas pieejami tarifu kvotu A/B un C ietvaros, Komisija attiecīgā gadījumā nosaka vienotu korekcijas koeficientu, kas piemērojams visu piegādātāju salīdzināmajiem daudzumiem.

Ja piemēro 2. punktu, tad kompetentās iestādes līdz 2001. gada 7. jūnijam paziņo visiem piegādātājiem viņu salīdzināmos daudzumus, kas koriģēti ar korekcijas koeficientu.

[..]"

17 Regulas Nr. 896/2001 6.–12. pants attiecas uz netradicionālajiem piegādātājiem.

18 Importa licenču izsniegšanas noteikumi paskaidroti minētās regulas 13.–21. pantā.

19 Saskaņā ar minētās regulas 13. panta 1. punktu "Regulas (EKK) Nr. 404/93 [..] 18. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā paredzēto tarifu kvotu A un B daudzumus summē", un "pieprasījumus saskaņā ar A un B kvotu izskata kopā". Tās pašas regulas 13. panta 2. punkts norāda, ka tradicionālie piegādātāji A/B drīkst iesniegt licences pieprasījumus tikai saskaņā ar tarifu kvotu A/B un tradicionālie piegādātāji C — tikai saskaņā ar tarifu kvotu C. Tāpat tiek norādīts, ka šie atšķirīgie tradicionālie piegādātāji "licences pieprasījumus saskaņā ar otru tarifu kvotu drīkst iesniegt tad, ja tie saistībā ar minēto kvotu ir reģistrēti kā netradicionāli piegādātāji".

20 Saskaņā ar Regulas Nr. 896/2001 15. panta 1. punktu:

"Importa licences pieprasījumus iesniedz pielikumā uzskaitītajās dalībvalstu kompetentajās iestādēs katru ceturksni tā mēneša pirmo septiņu dienu laikā, kas ir pirms ceturkšņa, attiecībā uz kuru tiek pieprasīta licenču izsniegšana.

Tradicionālo piegādātāju gadījumā, importa licences pieprasījumus iesniedz tās dalībvalsts kompetentajās iestādēs, kas noteikušas salīdzināmo daudzumu, un netradicionālo piegādātāju gadījumā — tās dalībvalsts kompetentajās iestādēs, kurā piegādātājs ir reģistrēts".

21 Saskaņā ar Regulas Nr. 896/2001 16. pantu "kompetentās iestādes divu darba dienu laikā pēc pieprasījumu iesniegšanas laika posma beigām paziņo Komisijai daudzumus, ko aptver licences pieprasījumi" un katrā kategorijā A/B un C nošķirot daudzumus, ko prasa, no vienas puses, tradicionālie piegādātāji A/B un C, un, no otras puses, netradicionālie piegādātāji.

22 22. pants, kas ir vienīgais pants Regulas Nr. 896/2001 III sadaļā, paredz banānu ārpuskvotu importa noteikumus.

23 Regulas Nr. 896/2001 V sadaļa, kas ietver 28.–30. pantu, paredz zināmu "Pārejas posma kārtību".

24 Saskaņā ar šīs regulas 28. panta 1. punktu, A/B tarifu kvotā pieejamais daudzums A/B 2001. gada otrajā pusē ir 1 137 159 tonnas. Tās pašas regulas 28. panta 2. punkts nosaka, ka tajā pašā periodā "visiem tradicionālajiem piegādātājiem, kam ir piemērots 4. pants, pēc 5. panta 2. punkta piemērošanas salīdzināmos daudzumus reizina ar koeficientu 0,4454 tradicionālajiem piegādātājiem A/B un ar koeficientu 0,5992 tradicionālajiem piegādātājiem C".

25 Regulas Nr. 896/2001 3. un 4. apsvērums paredz:

"(3) Regulas (EEK) Nr. 404/93 19. pantā paredzēts, ka tarifu kvotas var pārvaldīt saskaņā ar metodi, kas pamatota uz tradicionālām tirdzniecības plūsmām ("tradicionālie/jaunie piegādātāji") un/vai citām metodēm. Lai ieviestu jauno režīmu ar 2001. gada otro pusi, ieteicams uz salīdzināmo laika posmu darīt pieejamas tarifu kvotas tradicionālajiem piegādātājiem, kas uz sava rēķina no ražotājiem ārpus Kopienas valstīs [trešās valstīs] iegādājušies svaigus produktus vai ražojumus, kā arī veikuši to nosūtīšanu un izkraušanu Kopienas muitas teritorijā. Šajā regulā minētās darbības tiek sauktas par "sākotnējo importu".

(4) Attiecībā uz visām tarifu kvotām būtu jāpieņem vienota tradicionālo piegādātāju definīcija, un tām atbilstīgos salīdzināmos daudzumus būtu jānosaka saskaņā ar tādiem pat noteikumiem, tomēr atsevišķi atkarībā no tā, vai minētie piegādātāji salīdzināmajā laika posmā Kopienas tirgum ir piegādājuši banānus no trešām valstīm, kas nav ĀKK valstis, un veikuši netradicionālo importu no ĀKK valstīm, vai piegādājuši tradicionālos ĀKK banānus tādā nozīmē, kā noteikts definīcijās Regulas (EEK) Nr. 404/93 16. pantā, ko piemēroja līdz tā grozīšanai ar Regulu (EK) Nr. 216/2001."

26 Regulas Nr. 896/2001 5. apsvērumā par salīdzināmo laika posmu izvēlēti 1994., 1995. un 1996. gads , un šī izvēle pamatota šādi:

"Salīdzināmajam laika posmam, kas izmantojams piegādātāju kategoriju definēšanā un salīdzināmo daudzumu noteikšanā tradicionālajiem piegādātājiem, vajadzētu būt trīs gadu laika posmam no 1994. līdz 1996. gadam. Trīs gadu laika posms no 1994. līdz 1996. gadam ir nesenākais laika posms, par kuru Komisijai ir pietiekoši ticami dati par sākotnējo importu. Minētā laika posma izmantošana var atrisināt arī gadiem ilgušo konfliktu starp konkrētiem Kopienas tirdzniecības partneriem. Ņemot vērā pieejamos datus, kas savākti, lai pārvaldītu 1998. gadā atvērtās kvotas, tradicionālos piegādātājus nav jāreģistrē".

27 Pēc tam, kad dalībvalstu kompetentās iestādes bija paziņojušas Komisijai tradicionālo piegādātāju izdarīto pieprasījumu rezultātā radušos salīdzināmo daudzumu summu atbilstoši Regulas Nr. 896/2001 4. panta noteikumiem, Komisija 2001. gada 7. jūnijā pieņēma Regulu (EK) Nr. 1121/2001, ar ko nosaka piemērošanas koeficientus, kas jāattiecina uz katra tradicionālā uzņēmēja salīdzināmo daudzumu saskaņā ar banānu importa tarifu kvotām (OV L 153, 12. lpp.). Tā kā salīdzināmo daudzumu kopsumma visiem tradicionālajiem piegādātājiem A/B sasniedza 1 964 154 tonnas, (skat. Regulas Nr. 1121/2001 2. apsvērumu), tad Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1121/2001 1. panta 1. punktu noteica Regulas

Nr. 896/2001 5. panta 2. punktā paredzēto korekcijas koeficientu "1,07883" katram tradicionālajam piegādātājam A/B, un noteica korekcijas koeficientu "0,97286" katram tradicionālajam piegādātājam C.

28 Regulas Nr. 1121/2001 1. panta 2. punkts nosaka, ka "2001. gada otrajai pusei katra tradicionālā uzņēmēja salīdzināmo daudzumu, kas noteikts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 896/2001 4. pantu, ņemot vērā 1. panta piemērošanu, koriģē, izmantojot Regulas (EK) Nr. 896/2001 28. panta 2. punktā noteikto koeficientu".

Prāvas priekšvēsture

29 2000. gada 4. oktobrī Komisija Padomei sniedza ziņojumu par "pirmais ierodas, pirmais tiek apkalpots" principa piemērošanu attiecībā uz Kopienas režīmu banāniem un viena tarifa sistēmas sekām [COM(2000), 621 galīgā redakcija], kurā tā ieteica pieņemt atvērtu importa licenču piešķiršanas sistēmu banānu importam no trešām valstīm. Padome, 2000. gada 9. oktobrī izskatījusi šo priekšlikumu, izlēma, ka tas varētu kalpot "par pamatu risinājumam strīdiem par banāniem, kam [..] ir vajadzīgs un var tikt atrasts ātrs atrisinājums". Padome uzaicināja "kompetentās institūcijas" "izvērtēt ziņojuma tehniskos aspektus, it īpaši pievēršot uzmanību dažu delegāciju izteiktajām raizēm" un mudināja Eiropas Parlamentu izteikties par Komisijas ierosinājumu (Padomes paziņojums presei 12012/00 par Padomes 2294. sesiju, 12. un 13. lpp.).

30 Kamēr iepriekšminētā ziņojuma tehniskos aspektus izvērtēja dalībvalstu attiecīgās kompetentās iestādes, kā arī banānu pārvaldes komitejas locekļi, tikmēr Komisija uzsāka sarunas ar Amerikas Savienoto Valstu tirdzniecības pārstāvi, lai atrisinātu ieilgušo tirdzniecības konfliktu starp šo valsti un Eiropas Kopienu jautājumā par Banānu KTO.

31 2001. gada 7. februārī, neilgi pēc tam, kad Padome bija pieņēmusi Regulu Nr. 216/2001, Komisija Eiropas Parlamentam nodeva ziņojumu ar virsrakstu "Īpašā sistēma palīdzībai tradicionālajiem ĀKK banānu piegādātājiem (Padomes Regula (EK) Nr. 856/1999) — Komisijas divgadējais ziņojums 2000" [COM(2001) 67 galīgā redakcija]. Ziņojuma 4. punktā ar virsrakstu "Kopienas režīma izmaiņas PTO lēmumu iespaidā" Komisija norādīja:

"Pēc padziļinātām diskusijām ar iesaistītajām pusēm Komisija 1999. gada novembrī Padomei iesniedza priekšlikumu attiecībā uz Regulas Nr. 404/93 grozīšanu. Šis priekšlikums ietver pagaidu sistēmas ieviešanu ar trim tarifu kvotām pirms, vēlākais 2006. gadā, tiek ieviests vienots tarifs. Diskusijās ar trešām personām noskaidrojās, ka priekšroka tiek dota kvotu pārvaldes sistēmai, kuras ietvaros licences tiek piešķirtas uz tradicionālo tirdzniecības plūsmu pamata un vēsturiski salīdzināmā laika posma ietvaros.

Pēc vairākus mēnešus ilgām intensīvām diskusijām kļuva skaidrs, ka būs grūti ieviest tarifu kvotu sistēmu, kur licences tiktu izsniegtas saskaņā ar iepriekšējiem rezultātiem vai ar izsoles starpniecību, un ka diskusijas par vēsturiskajiem salīdzināmajiem laika posmiem ir nonākušas strupceļā. Komisija savā jūlija ziņojumā Padomei iesniedza priekšlikumu pabeigt vērtēt tarifu pārvaldes metodi atbilstoši "pirmais ierodas, pirmais tiek apkalpots" principam. Pēc tam, kad Padome to bija pieņēmusi, Komisija 2000. gada oktobrī, balstoties uz principa "pirmais ierodas,

pirmais tiek apkalpots" novērtējumu, iesniedza Padomei jaunu ziņojumu, kurā tika norādīts, ka tā šo paņēmienu uzskata par iespējamu alternatīvu.

[..]

Šis ziņojums tika izskatīts 2000. gada 9. oktobrī Luksemburgā Vispārējo jautājumu un ārlietu padomes ietvaros. Padomei būtu jāpieņem tās oficiālā nostāja, līdzko būtu izteicies Eiropas Parlaments. Savas sēdes laikā Briselē no 9. līdz 12. oktobrim Parlaments tāpat pieņēma rezolūciju par reformu Eiropas Savienības banānu sektora režīmā".

32 2001. gada 11. aprīlī Komisija un Amerikas Savienotas Valstis noslēdza "Saprašanās memorandu par banāniem" (turpmāk tekstā — "ASV — ES Saprašanās memorands").

33 ASV — ES Saprašanās memorands paredz, ka Kopiena ne vēlāk kā 2006. gada 1. janvārī iedibinās "vienīgi tarifa sistēmu" banānu importam. Memorandā norādīts, ka "pārejas periodā" tiks īstenots importa režīms, kas balstīsies uz "iepriekš izsniegtajām importa licencēm", un šajā sakarā paredz divus pārejas posmus.

34 Pirmā posma laikā, kas bija spēkā no 2001. gada 1. jūlija, Kopienai bija jāpieņem konsolidētā tarifu kvota 2 200 000 tonnu apmērā ("kvota A") un atsevišķa tarifu kvota 353 000 tonnu apmērā ("kvota B"). Šīs tarifu kvotas pārvaldāmas kā vienota kvota un tādējādi kopējais kvotas apjoms ir 2 553 000 tonnas. Banāni, kas tiek importēti A un B kvotu ietvaros, tiek aplikti ar muitas nodevu, kas nedrīkst pārsniegt EUR 75 par tonnu. Tāpat Kopienai jānosaka konsolidēta tarifu kvota C 850 000 tonnu apmērā. 83 % tarifu kvotu A/B apjoma ir atvērtas tradicionālajiem piegādātājiem,

ņemot vērā "pēdējā gada vidējo salīdzināmo apjomu" (turpmāk tekstā - "salīdzināmais apjoms") [laika posmā] no 1994. līdz 1996. gadam, kas atbilstu katram "tradicionālajam" piegādātājam, kas kvalificējās tarifu kvotām "A/B"". "Tradicionāli" kvalificējušies piegādātāji "tiek noteikti, vadoties no importa licencēm, kuras izsniegtas saskaņā ar 19. panta 1. punkta a) apakšpunktu Regulā Nr. 404/93 un 3. panta 1. punkta a) apakšpunktu Regulā Nr. 1442/93 attiecībā uz "kategoriju A, a darbību"". Turklāt "importētājiem nav jāiesniedz nekādi papildu pierādījumi". Atlikušie 17 % A/B tarifu kvotas piešķirami jaunai piegādātāju kategorijai, kas tiek definēti kā "netradicionālie". Šis Saprašanās memorands aizliedz izmantot attiecībā uz kvotu C izsniegtās licences, lai importētu banānus kvotas A/B ietvaros, un otrādi.

35 Otrajā posmā, kas piemērojams, sākot ar 2002. gadu, cita starpā spēkā paturami pirmā pārejas posma noteikumi, taču apvienotās kvotas "A/B" B daļa palielināma par 100 000 tonnām, tādējādi kopējai ikgadējai pieejamajai kvotai palielinoties līdz 2 653 000 tonnām.

36 2001. gada 30. aprīlī Komisija un Ekvadoras Republika noslēdza Saprašanās memorandu, redakcijā, kas būtībā ir tāda pati kā ASV — ES Saprašanās memorandam, lai atrisinātu strīdus starp Kopienu un šo valsti attiecībā uz banānu sektoru.

Fakti un tiesvedība

37 *Comafrica SpA* un *Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co* (turpmāk tekstā — "prasītājas") ir sabiedrības, kuras reģistrētas attiecīgi Itālijā un Vācijā. Tās ietilpst *Dole* sabiedrību koncernā, kuru vada Kalifornijā (Amerikas Savienotās Valstis) reģistrētā *Dole Food*

Company Corp. Šis koncerns pasaules līmenī nodarbojas cita starpā ar svaigo dārzeņu un augļu, arī banānu, ražošanu, apstrādi, izplatīšanu un pārdošanu.

38 Prasītājas ir reģistrētas kā tradicionālie A/B piegādātāji Itālijā un Vācijā atbilstoši Regulas Nr. 896/2001 3. pantam.

39 2001. gada 6. jūnijā *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung* (Federālā zemkopības un pārtikas pārvaldes iestāde), kas ir kompetentā iestāde Vācijas Federatīvajā Republikā, paziņoja prasītājai *Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co* (turpmāk tekstā — "*Dole*") par tai piešķirto daļu no tarifu kvotas A/B tradicionālajiem piegādātājiem 2001. gada otrajai pusei, kas aprēķināta saskaņā ar Regulu Nr. 896/2001 un Regulu Nr. 1121/2001 (turpmāk tekstā — "apstrīdētās Regulas").

40 2001. gada 8. jūnijā *Ministerio del commercio con l'estero* (Ārējās tirdzniecības ministrija), Itālijas Republikas kompetentā iestāde, informēja *Comafrica SpA* (turpmāk tekstā — "*Comafrica*") par tai piešķirto daļu iepriekš minētajā tarifu kvotā A/B 2001. gada otrajai pusei, kas noteikta saskaņā ar apstrīdētajām Regulām.

41 Prasītājas cēla šo prasību ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2001. gada 19. jūnijā.

42 Ar atsevišķu aktu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemts 2001. gada 21. jūnijā, prasītājas ir iesniegušas pieteikumu par pagaidu pasākumiem, lai tiktu atlikta apstrīdēto Regulu piemērošana, ciktāl tās attiecas uz prasītājām, un pakārtoti, lai tiktu atlikta to piemērošana *erga omnes*.

43 Ar 2001. gada 12. septembra rīkojumu lietā T-139/01 R *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit*/Komisija, *Recueil*, II-2415. lpp., Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs šo prasību noraidīja un noteica, ka lēmums par tiesāšanās izdevumiem tiks pieņemts vēlāk.

44 Ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemts 2001. gada 5. oktobrī, Spānijas Karaliste lūdza atļauju iestāties izskatāmajā lietā, lai atbalstītu Komisiju. Komisija un prasītājas savus apsvērumus par šo pieteikumu izteica, attiecīgi, 2001. gada 18. un 22. oktobrī.

45 Ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemts 2001. gada 25. oktobrī, *Simba Spa* (turpmāk tekstā — "*Simba*") lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu prasītājus. Prasītājas un Komisija savu viedokli par šo pieteikumu izteica, attiecīgi, 2001. gada 9. un 23. novembrī.

46 Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemta 2001. gada 22. oktobrī, prasītājas lūdza nodrošināt dažu prasībā ietverto ziņu konfidencialitāti attiecībā uz Spānijas Karalisti. Ar vēstuli, kas Pirmās instances kancelejā saņemta 2001. gada 9. novembrī, prasītājas šādu pašu lūgumu izteica attiecībā uz *Simba*.

47 Ar piektās palātas 2002. gada 27. februāra rīkojumu lietā T-139/01 *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit*/Komisija, *Recueil*, II-799. lpp., Pirmās instances tiesa nolēma ļaut Spānijas Karalistei iestāties lietā, lai atbalstītu Komisiju. Tāpat tā izlēma ļaut lietā iestāties *Simba*, lai atbalstītu prasītājas. Tā kā pieteikums par *Simba* iestāšanos lietā tika iesniegts pēc Pirmās instances tiesas Reglamenta 116. panta 6. punktā minētā termiņa beigām, *Simba* atļauts vienīgi iesniegt savus apsvērumus mutvārdu procesā uz *Simba* nosūtītā ziņojuma tiesas sēdē pamata. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa apmierināja lūgumu ievērot konfidencialitāti attiecībā uz Spānijas Karalisti.

48 Spānijas Karaliste 2002. gada 21. martā iesniedza savu iestāšanās rakstu, par ko prasītājas un Komisija savus apsvērumus iesniedza 2002. gada 5. jūnijā.

49 Uz tiesneša referenta ziņojuma pamata Pirmās instances tiesa (piektā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un, veicot procesa organizatoriskos pasākumus, uzaicināja lietas dalībniekus rakstveidā atbildēt uz noteiktiem jautājumiem, ko lietas dalībnieki izdarīja noteiktajā termiņā.

50 2003. gada 18. novembra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

51 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt apstrīdētās Regulas, ciktāl tās skar prasītājas, vai, pakārtoti, atcelt tās *erga omnes*;

— uzlikt Komisijai pienākumu atlīdzināt zaudējumus, kas radušies apstrīdēto Regulu pieņemšanas rezultātā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

52 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu;

— noraidīt prasījumu par zaudējumu atlīdzināšanu kā nepamatotu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

53 Spānijas Karalistes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu;

— noraidīt prasījumu par zaudējumu atlīdzināšanu kā nepamatotu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

54 *Simba* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētās Regulas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par atcelšanas prasījumu pieņemamību

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

Par Regulu Nr. 896/2001

55 Pirmkārt, prasītājas apgalvo, ka Regula Nr. 896/2001 tās skar individuāli.

56 Galvenokārt tās norāda, ka šī regula aplūkojama kā individuālu lēmumu kopa.

57 Šajā sakarā prasītājas norāda, ka Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. punktā minēto piegādātāju grupa, kurai prasītājas pieder, veido "noteiktu un slēgtu loku". Proti, šīs normas atsaucas vienīgi uz tradicionālajiem piegādātājiem, kas laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam izmantoja salīdzināmo daudzumu A kategorijā a grupas darbībām, "kas ņemts vērā attiecībā uz 1998. gadu".

58 Prasītājas norāda, ka Komisija, pieņemot Regulu Nr. 896/2001, zināja kopējo piegādātāju skaitu, kas ietilpa šajā grupā un viņu identitāti, tāpat kā viņu individuālos salīdzināmos daudzumus no 1994. līdz 1996. gadam, jo tie tika reģistrēti 1998. gadā. Kā apgalvo prasītājas, tādējādi Komisija zināja, "kuriem piegādātājiem bija tiesības saņemt importa licenci un kāds daudzums viņiem piešķirts". Viņas apgalvo, ka šīs regulas rezultātā bija iespējams tieši noteikt salīdzināmo daudzumu katram no iepriekšminētajiem piegādātājiem, jo Regulas 4. panta 1. punkts paredz, ka šis daudzums atbilst sākotnējam importam no 1994. līdz 1996. gadam, kas ņemti vērā attiecībā uz 1998. gadu, un ne Komisijai, ne dalībvalstu kompetentajām iestādēm nebija piešķirtas pilnvaras grozīt vai koriģēt šos datus. Atsaucoties uz šiem pašiem elementiem, prasītājas apgalvo, ka piegādātāji ar Regulas Nr. 896/2001 pieņemšanas brīdī zināja galīgo salīdzināmo daudzumu, kas tiem tiks piešķirts.

59 Kā norāda prasītājas, faktam, ka vēlāk var tikt piemērots korekcijas koeficients, nav nozīmes, jo "tas nekādā veidā neiespaido pamatprincipu, [ka] katrs individuālais salīdzināmais daudzums ir noteikts 1998. gadā". Tāpat Komisija nevar atsaukties uz faktu, ka tā nevarēja iepriekš paredzēt, kuri piegādātāji iesniegs rakstisko pieprasījumu. Komisija, norāda prasītājas, šajā sakarā ir sajaukusi Regulas Nr. 896/2001 piešķirto tiesību individuālo raksturu ar šo tiesību īpašnieka izvēles iespēju tās izmantot vai neizmantot.

60 Visbeidzot, prasītājas norāda, ka Komisija nevar balstīties uz Tiesas 1999. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-73/97 P Francija/*Comafrica* u.c., *Recueil*, I-185. lpp., jo Regula, kas tika apstrīdēta minētajā lietā, nebija Komisijas pieņemta piemērošanas Regula, kāda ir Regula Nr. 896/2001, bet gan Regula, kas noteica vienotu samazināšanas koeficientu 1994. gadam. Prasītājas piebilst, ka, pretēji situācijai minētajā lietā, Regula Nr. 896/2001 neļauj Komisijai vai dalībvalstu kompetentajām iestādēm vēlāk mainīt piegādātāju individuālo salīdzināmo daudzumu.

61 Otrkārt, prasītājas norāda, ka Regula Nr. 896/2001 satur speciālas normas, kas skaidri parāda, ka tā nav formulēta abstraktā veidā un ka tajā nepārprotami noteiktā veidā ņem vērā "katru tradicionālo piegādātāju, kas tieši identificēts".

62 Treškārt, prasītājas norāda, ka tās ir divi no "četriem izvēlētajiem [amerikāņu] piegādātājiem", kuri minēti Komisijas iesniegtajā dokumentā ASV — ES Saprašanās memoranda noslēgšanas vesto sarunu ietvaros un kas atrodams prasības pieteikuma 7. pielikumā, proti, dokumentā, kas "nosaka salīdzināmo daudzumu summu Regulā minētajiem četriem piegādātājiem". Viņas norāda, ka šis memorands "ir transponēts Kopienas tiesībās" ar Regulu Nr. 896/2001 un ka šo divu dokumentu mērķis ir nodrošināt, lai "četri izvēlētie amerikāņu piegādātāji" varētu turpināt piegādāt Kopienā zināmu daudzumu banānu, tiem garantējot zināmu skaitu importa licenču. Amerikas Savienoto Valstu tirdzniecības pārstāvis ir vedis sarunas par strīda atrisināšanu attiecībā uz Banānu KTO, lai "aizsargātu" šos četrus piegādātājus. Prasītājas uzstāj, ka ASV — ES Saprašanās memorands ir atrisinājums, par ko vienojušās Amerikas Savienotās Valstis un Kopiena.

63 Ceturtkārt, prasītājas norāda, ka viņas ir nošķiramas no visām pārējām personām, ko varētu iespaidot Regula Nr. 896/2001. To pamatojot, prasītājas norāda, ka:

— viņas ir tradicionālie piegādātāji, nevis netradicionālie piegādātāji;

— viņas pieder "nelielai [tradicionālo piegādātāju] grupai", kuru rīcībā 1998. gadā bija salīdzināmais daudzums A kategorijā a darbībām, atšķirībā no piegādātājiem, kam 1998. gadā bija salīdzināmais daudzums kategorijā A darbībām b vai c;

— Regula Nr. 896/2001 pieņemta ar skaidru mērķi no tās piemērošanas jomas izslēgt piegādātājus, kam 1998. gadā piešķirts salīdzināmais daudzums kategorijā A, darbībām b un c un "ierobežotu to piegādātāju skaitu, kuri pieder nelielai piegādātāju grupai, kas ietilpst kategorijā A un veic darbības a".

64 Turpinājumā prasītājas norāda, ka Regula Nr. 896/2001 viņas skar tieši, jo nevienai iestādei nav bijis nepieciešams pieņemt kādu papildu tiesību aktu, lai noteiktu viņu tiesības.

65 Šajā sakarā prasītājas norāda, ka pastāv būtiskas atšķirības starp šo regulu un regulu, kas tika aplūkota tiesas prāvās, pieņemot iepriekšminēto spriedumu lietā Francija/*Comafrica* u.c. un Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 un T-225/99, *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, *Recueil*, II-1975. lpp., jo pēdējās minētās regulas saturēja tiesību normas, kas ļāva pārbaudīt vai piegādātāju iesniegtie salīdzināmā daudzuma pieprasījumi nav kļūdaini, un nepieciešamība gadījumā tos izlabot. Viņas norāda, ka šie labojumi varēja tikt veikti ikvienā procedūras posmā, līdz pat korekcijas koeficienta noteikšanas brīdim, un ka minēto regulu publicēšanas brīdī personas, kas bija iesniegušas pieprasījumus importa licenču izsniegšanai, tādējādi nevarēja būt drošas, ka tām piešķirtais salīdzināmais daudzums vēlāk netiks mainīts. Savukārt Regulas Nr. 896/2001 pieņemšanas un/vai publicēšanas brīdī, norāda prasītājas, ikviens salīdzināmā daudzuma pieprasītājs zināja, uz kādu salīdzināmo daudzumu viņam ir tiesības, un ne Komisija, ne dalībvalstu kompetentās iestādes nevarēja tās mainīt, "pat ja tām būtu bijušas aizdomas, ja tās zināja vai tām vajadzēja zināt, ka šie aprēķini bija kļūdaini".

66 Prasītājas piebilst, ka izskatāmā lieta ir nošķirama arī no lietas, kurā pieņemts Tiesas 1990. gada 6. novembra spriedums lietā C-354/87 *Weddel* /Komisija, *Recueil*, I-3847. lpp. Prasītājas skaidro, ka šajā lietā galīgo salīdzināmo daudzumu noteica dalībvalstis, savukārt salīdzināmais daudzums izskatāmajā lietā ir jau noteikts Regulā

Nr. 896/2001 un ka tikai korekcijas koeficients ir piemērojams gadījumā, ja salīdzināmo daudzumu summa, kas pieprasīta, atkāptos no pieejamajā tarifu kvotas apjoma.

67 Komisija un Spānijas Karaliste, pirmkārt, apstrīd, ka Regula Nr. 896/2001 individuāli skar prasītājas.

68 Vispirms tās uzsver, ka šī regula paredz vispārpiemērojamas tiesību normas un ka tā nav interpretējama kā individuālu lēmumu kopa. Proti, Regula paredz vispārējas normas, kas piemērojamas visiem piegādātājiem, kuri vēlas saņemt salīdzināmo daudzumu banānu importam 2001. gadā. Pēc tam tā ir piemērojama objektīvi definētās situācijās un paredz juridiskas sekas attiecībā uz abstrakti apskatītām personu kategorijām.

69 Komisija apstrīd prasītāju apgalvojumu, ka Regula Nr. 896/2001 ir piemērojama "noteiktam un slēgtam piegādātāju lokam", kuru identitāte un īpašības tai bijušas zināmas. Komisija atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akta vispārējais raksturs un tādējādi normatīvais spēks nevar tikt apstrīdēts, atsaucoties uz to, ka ir iespējams vairāk vai mazāk skaidri noteikt subjektu skaitu, kuriem tas noteiktā laika brīdī ir piemērojams vai pat to identitāti, ja ir skaidrs, ka tas ir objektīvi piemērojams juridiskām vai faktiskām situācijām, kas ar šādu mērķi paredzētas normatīvajā aktā (iepriekšminētais spriedums *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, 100. punkts). Regula Nr. 896/2001 ir piemērojama prasītājām, tāpat kā visam tradicionālo piegādātāju kopumam, "jo viņi ir pieprasījuši salīdzināmo daudzumu, lai netiktu pārsniegtas tarifu kvotas".

70 Komisija piebilst, ka brīdī, kad tā pieņēma Regulu Nr. 896/2001, tā nedz zināja, nedz arī būtu varējusi skaidri zināt, kuru kategoriju piegādātāji iesniegs pieprasījumus salīdzināmajam daudzumam saskaņā ar 2001. gada režīmu. Tā norāda, ka zināmi piegādātāji, kas bija iesnieguši pieprasījumus salīdzināmajam daudzumam 1998. gadam, šajā laika periodā ir beiguši pastāvēt vai ir apvienojušies ar citiem piegādātājiem un ka tā nekādi nav varējusi zināt viņu pēcteču identitāti. Tāpat zināmi piegādātāji varētu izlemt reģistrēties kā netradicionālie piegādātāji, nevis tradicionālie piegādātāji tarifu kvotas A/B ietvaros. Turpinājumā Komisija norāda, ka Regulas Nr. 896/2001 4. pants neparedz ikvienam tradicionālajam piegādātājam, kam piešķirts salīdzināmais daudzums 1998. gadam, automātiski piešķirt salīdzināmo daudzumu, jo piegādātājiem, vēlākais, 2001. gada 11. maijā jāiesniedz rakstisks pieprasījums. Komisija norāda, ka, tā nevarēja paredzēt, kā Regula Nr. 896/2001 varētu iespaidot dažādos piegādātājus, jo salīdzināmais daudzums, kas katram no tiem tiek piešķirts, ir atkarīgs no kopējā pieprasījumu skaita. Tāpat tā norāda, ka salīdzināmo daudzumu summa, ko pieprasījuši tradicionālie piegādātāji A/B, ir pieaugusi līdz 1 964 000 tonnām, un ja visi tradicionālie piegādātāji A/B, kuriem ir tiesības šādu pieprasījumu iesniegt, būtu to izdarījuši, kopējais daudzums būtu palielinājies līdz 1 971 000 tonnām.

71 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka prasītājas nav plašāk norādījušas Regulas Nr. 896/2001 īpašās normas, kas skaidri parādītu, ka Regula nav formulēta abstraktā veidā. Jebkurā gadījumā šī regula nesatur normas, kas tieši vai netieši identificētu prasītājas vai kādu citu piegādātāju, vai kuru ietekmē pret tiem būtu jāizturas citādi nekā pret visiem pārējiem tradicionālajiem piegādātājiem.

72 Treškārt, Komisija nepiekrīt, ka ASV — ES Saprašanās memorands ticis izstrādāts, lai pasargātu "četrus izvelētos [amerikāņu] piegādātājus", to skaitā prasītājas. Komisija pieļauj, ka 2001. gada režīms daļēji ir ticis pieņemts, lai atspoguļotu "vienošanos" ar Amerikas Savienotajām Valstīm, taču uzsver, ka vispirms tā paredzēja izpildīt Regulas Nr. 404/93 normas, un pēc tam EKL 33. pantu. Komisija norāda, ka tā nevar apliecināt, ka Amerikas Savienoto Valstu tirdzniecības pārstāvis ir vedis sarunas par strīdu, kas saistīts ar Banānu KTO, lai panāktu zināmu rezultātu par labu prasītājām. Katrā gadījumā trešo valstu nostāja sarunu ietvaros neiespaido to, vai Regula individuāli skar prasītājas. Komisija turklāt apsver, ka sarunas starp

Kopienu un Amerikas Savienotajām Valstīm bija "politiskas sarunas, uz ko attiecas starptautiskās tiesības", un ka prasītājas nekādā veidā nav bijušas tajās iesaistītas.

73 Ceturtkārt, Komisija un Spānijas Karaliste norāda, ka prasītājas nekādā citā veidā nav pierādījušas, ka Regula Nr. 896/2001 tās būtu skārusi tām specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu.

74 Piektkārt, Komisija piebilst, ka, pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, tā neatsaucas uz iepriekšminēto spriedumu lietā Francija/*Comafrica* u.c., lai pierādītu, ka Regula Nr. 896/2001 prasītājas individuāli neskar.

75 Turpinājumā Komisija ir norādījusi, ka Regula Nr. 896/2001 prasītājas tieši neskar, jo viņu tiesiskā situācija, ciktāl tā attiecas uz salīdzināmo daudzumu, var tikt formulēta tikai pēc tam, kad iesniegti un apstrādāti visi salīdzināmā daudzuma pieprasījumi saskaņā ar Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. punktu un kad noteikts korekcijas koeficients.

Par Regulu Nr. 1121/2001

76 Prasītājas norāda, ka Regula Nr. 1121/2001 viņas skar tieši un individuāli. Tās uzskata, ka viņas ir izpildījušas pieņemamības kritērijus, ko Tiesa formulējusi savos iepriekšminētajos spriedumos lietā *Weddel*/Komisija un Francija/*Comafrica* u.c.

77 Šajā sakarā viņas paskaidro:

— šajā regulā minētais korekcijas koeficients tiek noteikts, vadoties no diviem elementiem, proti, salīdzināmo daudzumu summas, no vienas puses, un, no otras puses, kopējo sadalāmo salīdzināmo daudzumu;

— salīdzināmo daudzumu summa tiek aprēķināta, saskaitot visu tradicionālo piegādātāju individuālos salīdzināmos daudzumus;

— Komisija zināja individuālos salīdzināmos daudzumus pirms korekcijas koeficienta noteikšanas;

— korekcijas koeficienta publicēšana ļāva katram piegādātājam uzzināt savu galīgo salīdzināmo daudzumu un apjomu savām tiesībām uz importa licenču saņemšanu, jo, no vienas puses, viņi pirms koeficienta noteikšanas zināja savu salīdzināmo daudzumu, kas tika aprēķināts 1998. gadam, no otras puses, vēlāk šo daudzumu nevarēja grozīt.

78 Turpinājumā prasītājas atkārtoti uzsver, ka 2001. gada režīms, salīdzinot ar 1993. gada un 1999. gada režīmu, neparedz sistēmu šo datu pārbaudīšanai un koriģēšanai. Viņas piebilst, ka "korekcijas koeficients ir piemērojams tikai tiem piegādātājiem, kas bija iesnieguši pieprasījumus importa licenču saņemšanai uz sava salīdzināmā daudzuma pamata". Pēc viņu domām, šeit ir runa par "pilnībā slēgtu klasi" un "jebkurš koeficients tika piemērots noteiktiem piegādātājiem un noteiktiem salīdzināmajiem daudzumiem".

79 Komisija un Spānijas Karaliste uzskata, ka prasība atcelt Regulu Nr. 1121/2001 apskatāma kontekstā ar Tiesas spriedumiem iepriekšminētajās lietās Francija/*Comafrica* u.c., un lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija.

80 Komisija atzīst, ka 1993. un 1999. gada režīmi, kurus apstrīdēja minētajās lietās, atšķiras no 2001. gada režīma. Tā tomēr uzskata, ka apsvērumi, no kuriem vadījusies Tiesa, pasludinot prasības minētajās lietās par nepieņemamām, ir piemērojami arī izskatāmajā lietā. Šajā sakarā tā norāda, ka "gan koeficienta noteikšanas process, gan koeficienta sekas attiecībā uz piegādātājiem 2001. gada režīmā principā ir tādas pat kā agrākajos režīmos". Komisija precizē, ka ikvienā no šiem režīmiem korekcijas koeficients tiek noteikts, sadalot kopējo pieejamo daudzumu ar salīdzināmo daudzumu, par ko iesniegti noteiktajai kārtībai atbilstoši pieprasījumi, summu, un dalībvalstu kompetentās iestādes to piemēro katra piegādātāja salīdzināmajam daudzumam atbilstoši šo iestāžu aprēķiniem. Iestādes tad tālāk informē katru piegādātāju par salīdzināmo daudzumu, kas šādā veidā noteikts.

81 Norādot uz 106. punktu iepriekšminētajā spriedumā lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, Komisija apgalvo, ka korekcijas koeficienta pieņemšanas mērķis un juridiskās sekas nav noteikt, kādu atbildi sniegt uz piegādātāju individuālajiem, dalībvalstu kompetentajām iestādēm iesniegtajiem pieprasījumiem, bet gan realizēt objektīvi noteiktas situācijas sekas, kad Kopienas salīdzināmo daudzumu summā radies pārpalikums, salīdzinot ar tarifu kvotas apjomu. Tā norāda, ka Tiesa savā spriedumā iepriekšminētajā lietā *Weddel*/Komisija ir atzinusi, ka apstrīdētā Regula satur individuālu lēmumu kopu, jo, pretēji izskatāmajai lietai, pieņemot šo regulu, Komisija bija izlēmusi, kādu atbildi sniegt uz piegādātāju individuālajiem pieprasījumiem.

82 Komisija piebilst, ka Tiesa savā 2001. gada 28. jūnija spriedumā lietā C-351/99 P *Eridania* u.c./Padome, *Recueil*, I-5007. lpp., 53.–55. punkts, ir apstiprinājusi, ka Tiesa iepriekšminētajā spriedumā lietā *Weddel*/Komisija paredzēja tikai noteiktas

īpašas situācijas, kurās rodas individuālās tiesības. Tomēr izskatāmajā lietā, norāda Komisija, salīdzināmo daudzumu piešķiršana prasītājiem nepiešķir tiem tiesības importēt banānus, bet gan vienīgi ierobežo banānu daudzumu, ko tie varētu importēt tarifu kvotas ietvaros. Komisija atgādina, ka, lai koriģēto salīdzināmo daudzumu pārvērstu importa licencēs un varētu tās izmantot, nepieciešams iesniegt importa licenču pieprasījumu.

83 Citiem vārdiem sakot, Komisija norādīja, ka, tai nosakot apskatāmo korekcijas koeficientu, tās rīcībā nebija informācijas par individuālajiem salīdzināmajiem daudzumiem, ko dažādie piegādātāji faktiski bija pieprasījuši 2001. gadā, jo dalībvalstīm Komisijai bija jāpaziņo vienīgi to kopējais daudzums. Tā norāda, ka tādējādi Komisija nevarēja skaidri zināt, kā korekcijas koeficienta pieņemšana varētu iespaidot dažādu piegādātāju stāvokli.

84 Visbeidzot, Komisija atzīmē, ka, ja izrādītos, ka dati, uz kuriem balstās 2001. gada salīdzināmie daudzumi, ir kļūdaini, kaut arī tie ir tikuši pārbaudīti pirms to pieņemšanas, Komisijai vai attiecīgajai dalībvalstij jāveic nepieciešamās korekcijas. Tā secina, ka "pat ja ir risks, ka piegādātāja "provizoriskais" salīdzināmais daudzums var būtiski mainīties, salīdzinot ar iepriekšējiem gadiem, vienkārša korekcijas koeficienta piemērošana pieprasītajam salīdzināmajam daudzumam neatļauj piegādātājam tieši aprēķināt savu galīgo salīdzināmo daudzumu 2001. gadam".

Pirmās instances tiesas vērtējums

85 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona var griezties Tiesā par lēmumu, kas adresēts šai personai, vai par lēmumu, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēts citai personai, — tomēr šo personu skar tieši un individuāli.

Par apstrīdēto Regulu raksturu

86 Prasītājas apšauba apstrīdētās Regulas normatīvo raksturu un apgalvo, ka tā ir interpretējama kā individuālu lēmumu kopa.

87 Tiesa atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai nošķirtu regulu no lēmuma, jāvadās no tā, vai apskatāmais akts ir vispārpiemērojams (Tiesas 1995. gada 23. novembra rīkojums lietā C-10/95 P *Asocarne/*Padome, *Recueil*, I-4149. lpp., 28. punkts, un 1996. gada 24. aprīļa rīkojums lietā C-87/95 P *CNPAAP/*Padome, *Recueil*, I-2003. lpp., 33. punkts). Akts ir vispārpiemērojams, ja tas piemērojams objektīvi noteiktām situācijām un ja tas rada juridiskas sekas vispārējā un abstraktā veidā definētām personu kategorijām (skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-482/93 *Weber/*Komisija, *Recueil*, II-609. lpp., 55. punkts, un tajā minēto judikatūru).

88 Šajā gadījumā, pirmkārt, kas attiecas uz Regulu Nr. 896/2001, nevar apstrīdēt, ka tā ir vispārpiemērojams normatīvs akts (Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. septembra rīkojums lietā T-178/01 *Di Lenardo/*Komisija, Krājumā nav publicēts, 47. punkts, un lietā T-179/01 *Dilexport/*Komisija, Krājumā nav publicēts, 47. punkts). Tajā ietvertās normas ir formulētas vispārējā veidā, tās ir piemērojamas objektīvi noteiktām situācijām un rada juridiskas sekas vispārējā un abstraktā veidā definētām personu kategorijām.

89 Tāpat jāatgādina, ka šīs regulas mērķis saskaņā ar tās 1. pantu ir "izklāstīt sīki izstrādātus noteikumi banānu importēšanas kārtības piemērošanai saskaņā ar tarifu kvotām, kas paredzētas Regulas (EEK) Nr. 404/93 18. panta 1. punktā, un arī ārpus minētajām kvotām". Komisija ir pieņēmusi Regulu uz 20. panta pamata Regulā Nr. 404/93 tās redakcijā atbilstoši Regulai Nr. 216/2001, kura Komisijai uzdod

pieņemt noteikumus šīs pašas regulas IV sadaļas ieviešanai, un it īpaši noteikumus par 18. pantā minēto tarifu kvotu pārvaldi.

90 Saskaņā ar Regulas Nr. 896/2001 2. pantu 83 % Regulā paredzēto tarifu kvotu atveramas tradicionālajiem piegādātājiem un 17 % — netradicionālajiem piegādātājiem. Šīs divas piegādātāju kategorijas tiek definētas uz pilnīgi objektīvu kritēriju pamata, kuri minēti šīs regulas 3. un 6. pantā, un kas nekādā ziņā nav atkarīgi no katra piegādātāja īpašā stāvokļa novērtējuma (šajā sakarā skat. iepriekšminēto rīkojumu lietā *Di Lenardo*/Komisija, 46. punkts, un iepriekšminēto rīkojumu lietā *Dilexport*/ Komisija, 46. punkts). Tas pats attiecas uz jēdzienu "tradicionālais piegādātājs A/B" un "tradicionālais piegādātājs C" definīcijām, kas ietvertas Regulas Nr. 896/2001 3. pantā, kas ņem vērā sākotnējā banānu importa minimālā daudzuma realizāciju no trešām valstīm un/vai netradicionālo ĀKK banānu importu, no vienas puses, vai, no otras puses, tradicionālo ĀKK banānu importu saskaņā ar definīcijām, kas minētas Regulas Nr. 404/93 16. pantā, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 1637/98.

91 Regula Nr. 896/2001 paredz nosacījumus, kādos dažādu kategoriju piegādātāji iegūst piekļuvi tarifu kvotām uz vispārpiemērojamu un abstraktu normu pamata, nevērtējot individuālu piegādātāju, tādu kā prasītāju, situāciju. Būtībā, tā vispārējā un abstraktā veidā paredz, kā tiek noteikts tradicionālo piegādātāju salīdzināmais daudzums un ikgadējā netradicionālajiem piegādātājiem piešķiramā kvota, kā arī netradicionālo piegādātāju reģistrēšanas procedūru un precizē kārtību, kādā tiek piešķirtas importa licences.

92 Visbeidzot, Regula Nr. 896/2001 nosaka, tāpat vispārējā un abstraktā veidā, nosacījumus, kas tiek piemēroti banānu importam ārpus tarifu kvotām.

93 Tāpat prasītāju argumentam, ka šī regula satur speciālās normas, kas parāda, ka tā nav formulēta vispārējā un abstraktā veidā un ka tajā ir ņemts vērā "katrs skaidri identificējamais tradicionālais piegādātājs", nav jebkāda pamata. Jākonstatē, ka prasītājas būtībā nav uzrādījušas speciālās normas, uz ko tās atsaucas.

94 Ja šajā sakarā prasītājas atsauktos uz Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. punktu, ir jākonstatē, ka tā acīmredzami ir vispārpiemērojama norma. Šī norma vispārējā un abstraktā veidā paredz kārtību, kādā nosakāms salīdzināmais daudzums tradicionālajiem piegādātājiem A/B, paredzot, pirmkārt, ka interesentiem vēlākais 2001. gada 11. maijā jāiesniedz rakstisks pieprasījums, un, otrkārt, ka šis daudzums tiek aprēķināts, ņemot vērā "vidējo banānu sākotnējo importu no trešām valstīm un/vai netradicionālo ĀKK banānu importu 1994., 1995. un 1996. gadā, kas ņemti vērā attiecībā uz 1998. gadu, trešo valstu banānu importa tarifu kvotu pārvaldi un netradicionālo ĀKK daudzumu saskaņā ar Regulas [Nr. 404/93] 19. panta 2. punktu, kas 1998. gadā bija piemērojama tai piegādātāju kategorijai, kas paredzēta šī paša panta a) apakšpunktā". Šie kritēriji bez jebkādām atšķirībām ir piemērojami attiecībā uz visiem tradicionālajiem A/B piegādātājiem, kas vispārējā un abstraktā veidā un uz pilnīgi objektīvu datu pamata definēti Regulas Nr. 896/2001 3. pantā (skat. iepriekš 90. punktu). Tādējādi tas, bez šaubām, ir objektīvi nosakāmām situācijām piemērojams akts un rada juridiskas sekas vispārējā un abstraktā veidā definētām personu kategorijām. Regula attiecas nevien uz prasītājām, bet tāpat arī uz pārējiem tirgus dalībniekiem, kas atrodas tādā pašā situācijā.

95 Šo secinājumu neiespaido prasītāju arguments, ka Komisija, pieņemot Regulu Nr. 896/2001, zināja piegādātāju, uz ko attiecas 4. panta 1. punkts, identitāti un viņu kopējo skaitu. Pirmkārt, šis arguments nav pamatots. Regulas pieņemšanas brīdī Komisija skaidri nezināja un nevarēja zināt, kuri piegādātāji līdz noteiktajam termiņam — 2001. gada 11. maijam — iesniegs pieprasījumus salīdzināmajam daudzumam. Tā nevarēja iepriekš paredzēt, ka visi tradicionālie piegādātāji A/B, kuru rīcībā 1998. gadam bija salīdzināmais daudzums saskaņā ar kategoriju A, darbībām a, pieprasīs salīdzināmo daudzumu atbilstoši 2001. gada režīmam. Turklāt, kā pareizi norādījusi Komisija, nevar izslēgt, ka noteikti piegādātāji, kam bija

piešķirts salīdzināmais daudzums 1998. gadam, ir izbeiguši savu darbību vai ir apvienojušies ar citiem piegādātājiem. Otrkārt, prasītāju arguments nav atbilstošs. Pat ja tiktu pierādīts, ka Regulas pieņemšanas brīdī bija iespējams identificēt tos tiesību subjektus, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. punkts, tā normatīvais spēks nav apstrīdams, jo, kā norādīts iepriekš 94. punktā, šīs normas attiecas uz objektīvām juridiskām vai faktiskām situācijām (šajā sakarā skat. iepriekšminēto Pirmās instances tiesas rīkojumu lietā T-113/99, *CNPAAP*/Padome, 35. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 15. decembra rīkojumu lietā C-96/01 P *Galileo* un *Galileo International*/Padome, *Recueil*, I-4025. lpp.).

96 Nav pamatots arī prasītāju apgalvojums, ka Regulas Nr. 2001/896 4. panta 1. punkts paredz tieši noteikt katra tradicionālā A/B piegādātāja galīgo salīdzināmo daudzumu un gan piegādātajiem, gan Komisijai ļaut šo salīdzināmo daudzumu noskaidrot jau tad, kad Regula tika pieņemta. Šajā posmā normā minētais salīdzināmais daudzums bija tikai provizoriska rakstura, jo, ja kopējais tradicionālo piegādātāju A/B pieprasītais salīdzināmais daudzums atšķirtos no attiecīgā tarifu kvotas apjoma, minētajam salīdzināmajam daudzumam piemērotu Komisijas noteiktu korekcijas koeficientu (skat. Regulas Nr. 896/2001 5. panta 2. punktu). Regulas Nr. 896/2001 pieņemšanas brīdī ne Komisija, ne tradicionālie A/B piegādātāji nevarēja paredzēt, ka šādas atšķirības radīsies un vēl jo vairāk paredzēt, cik lielas tās varētu būt, jo, kā izriet no iepriekš 95. punktā minētā, šie piegādātāji varēja iesniegt pieprasījumus salīdzināmā daudzuma noskaidrošanai līdz 2001. gada 11. maijam, un nekas neļāva iepriekš paredzēt, ka viņi šīs tiesības izmantos. Kā norādījusi Komisija, nenonākot pretrunā ar prasītājām, līdz noteiktajam termiņam tradicionālo piegādātāju A/B pieprasīto salīdzināmo daudzumu kopsumma bija zemāka par to, kāda tā varēja būt, ja visi tradicionālie piegādātāji A/B, kam bija tiesības šādu pieprasījumu iesniegt, būtu to izdarījuši.

97 Turpinājumā, runājot par Regulu Nr. 1121/2001, prasītājas apstrīd šīs regulas normatīvo raksturu, galvenokārt pamatojoties uz principiem, ko Tiesa formulējusi savos iepriekšminētajos spriedumos lietā *Weddel/*Komisija un lietā Francija/ *Comafrica* u.c.

98 Pirmkārt, tie uzsver, ka šī regula ir piemērojama tikai noslēgtam un galīgam tiesību subjektu lokam un ka prasītājas pieder šim subjektu lokam.

99 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka Regula Nr. 1121/2001 patiešām attiecas tikai uz piegādātājiem, kuri līdz noteiktam laika brīdim pagātnē, proti, līdz 2001. gada 11. maijam, ir dalībvalstu kompetentajām iestādēm iesnieguši rakstisku pieprasījumu, un ka vēlāk iesniegtie pieprasījumi netiek ņemti vērā. Turklāt Regula Nr. 1121/2001 attiecas tikai uz piegādātājiem, kuri ievērojuši zināmus materiālus un procesuālus nosacījumus.

100 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akta vispārējo piemērojamību un tādējādi tā normatīvo spēku nevar apstrīdēt, atsaucoties uz iespēju, ka iespējams vairāk vai mazāk precīzi noteikt tiesību subjektu skaitu, uz ko attiecas normatīvais akts, vai pat to identitāti, ja vien ir skaidrs, ka tas tiek piemērots objektīvi noteiktām juridiskām vai faktiskām situācijām, kas galīgi paredzētas apskatāmajā normatīvajā aktā (Tiesas 1996. gada 15. februāra spriedums lietā C-209/94 P *Buralux* u.c./Padome, *Recueil*, I-615. lpp., 24. punkts, un Pirmās instances tiesas 1995. gada 29. jūnija rīkojums lietā T-183/94 *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto* u.c./ Komisija, *Recueil*, II-1941. lpp., 48. punkts).

101 Tieši tā tas ir arī izskatāmajā lietā. Regulas Nr. 1121/2001 mērķis ir vispārējā veidā nodrošināt, ka tiek pareizi īstenota tarifu kvotu pārvaldes sistēma, kas radīta saskaņā ar Regulu Nr. 896/2001. Šī sistēma balstās uz tarifu kvotas sadali starp divām piegādātāju kategorijām, proti, tradicionālajiem piegādātājiem un netradicionālajiem piegādātājiem, ka arī uz A un B tarifu kvotu pārvaldes nošķiršanu no C tarifu kvotu

pārvaldes. Regulas Nr. 1121/2001 mērķis ir koriģēt visus salīdzināmos daudzumus, ko pieprasījuši kā tradicionālie piegādātāji A/B, tā tradicionālie piegādātāji C, ņemot vērā pieejamos tarifu kvotu A/B un C apjomus. Kas attiecas uz tradicionālajiem piegādātājiem A/B, Regulas 1. panta 1. punkts nosaka koeficientu 1,07883, kas piemērojams viņu salīdzināmajam daudzumam, jo summa salīdzināmajiem daudzumiem, kas tika pieprasīti saskaņā ar Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. punktu, bija mazāka par pieejamo tarifu kvotu apjomu.

102 Otrkārt, prasītājas ir uzsvērušas atšķirības, kas pastāv starp 1993. gada režīmu un 1999. gada režīmu, no vienas puses, un 2001. gada režīmu, no otras puses. Tāpat tās vēlas uzsvērt, ka 2001. gada režīms, atšķirībā no pārējiem diviem režīmiem, neparedz Komisijai vai dalībvalstu kompetentajām iestādēm iespēju pārbaudīt vai, nepieciešamības gadījumā, koriģēt salīdzināmo daudzumu, ko pieprasījis kāds no piegādātājiem.

103 Šajā sakarā jākonstatē, ka 1993. un 1999. gada režīmi atšķiras no 2001. gada režīma attiecībā uz salīdzināmā daudzuma noteikšanu piegādātājiem A kategorijā (saskaņā ar 1993. gada režīmu) vai tradicionālajiem piegādātājiem (saskaņā ar 1999. un 2001. gada režīmiem). Kā paskaidrots iepriekšminētā sprieduma lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija 103. punktā, 1993. un 1999. gada režīmu ietvaros Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes aktīvi pārbauda un, nepieciešamības gadījumā, koriģē piegādātāju individuālos salīdzināmos daudzumus, lai tā novērstu dubultās uzskaites gadījumus. Savukārt saskaņā ar 2001. gada režīmu tradicionālo piegādātāju salīdzināmais daudzums tiek aprēķināts uz vēsturisku datu pamata par sākotnējo importu, kas jau ticis pārbaudīts un, iespējams, izlabots iepriekšējo režīmu ietvaros. Ne Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. punkts, ne kāda cita šīs regulas norma neparedz Komisijai vai dalībvalstu kompetentajām iestādēm jebkādu iespēju veikt papildu pārbaudes un korekcijas šajos datos. Protams, piegādātājs nevar likumīgā kārtā iesniegt pieprasījumu par salīdzināmā daudzuma noteikšanu, balstoties uz acīmredzami kļūdainiem vai maldinošiem datiem. Ja tiek saņemti pierādījumi par šādu kļūdu vai krāpšanos, Komisijai vai dalībvalstu kompetentajām iestādēm, pat ja Regulā Nr. 896/2001 nav ietverta norma ar šādu mērķi, jāveic nepieciešamās

korekcijas. Šajā gadījumā tomēr praksē neviena jauna korekcija datos par tradicionālajiem piegādātājiem A/B nav veikta. Vienīgais piemērs, ko šajā sakarā varēja iesniegt Komisija, atbildot uz Pirmās instances tiesas uzdotu rakstveida jautājumu, nav pārliecinošs, jo tas attiecas uz lēmumu veikt korekcijas Francijas kompetento iestāžu paziņotajā summā saskaņā ar Nr. 896/2001 5. panta 1. punktu nevis tāpēc, ka tā būtu atklājusi, ka viens no piegādātājiem ir iesniedzis maldinošus datus vai datus, kas paredz lielāku daudzumu, vai dubultās uzskaites gadījums, bet gan tāpēc, ka iestāde bija nepareizi interpretējusi šīs pašas regulas 4. panta 1. punktu.

104 Tomēr no minētajām atšķirībām starp 1993. un 1999. gada režīmiem, no vienas puses, un 2001. gada režīmu, no otras puses, nevar secināt, ka Regula Nr. 1121/2001 ir interpretējama kā individuālu lēmumu kopa, kas skar visus tradicionālos piegādātājus A/B, to skaitā prasītājas.

105 Kā minēts iepriekš 101. punktā, Regula Nr. 1121/2001 nav pieņemta, balstoties uz tradicionālo piegādātāju A/B īpašo situāciju, bet gan uz objektīvu faktisko situāciju, proti, apstākli, ka saskaņā ar Regulas Nr. 896/2001 5. panta 1. punktu dalībvalstu Komisijai nodotā salīdzināmo daudzumu summa bija zemāka nekā pieejamais tarifu kvotu apjoms. Citiem vārdiem sakot, korekcijas koeficients 1,07883 apjomā, ko paredz Regula Nr. 1121/2001, ir rezultāts vienkāršam matemātiskam aprēķinam, nevis tam, ka būtu ņemta vērā katra tradicionālā piegādātāja A/B īpašais stāvoklis. Regula vienādi iespaido visus tradicionālos piegādātājus A/B, kas pirms 2001. gada 11. maija iesnieguši pieprasījumu salīdzināmā daudzuma noskaidrošanai. Regulas Nr. 1121/2001 pieņemšanas mērķis un juridiskās sekas tādējādi nav izlemt to, kāda atbilde sniedzama uz piegādātāju individuālajiem pieprasījumiem dalībvalstu kompetentajām iestādēm (šajā sakarā skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, 106. punkts).

106 No iepriekšminētā jāsecina, ka apstrīdētās Regulas pēc sava rakstura ir vispārēji piemērojamas un normatīva rakstura.

Par prasītāju tiesībām celt prasību

107 Vispārpiemērojams normatīvais akts, kāda ir regula, noteiktos apstākļos var individuāli skart noteiktas fiziskas vai juridiskas personas un tādējādi iespaidot viņas tāpat kā lēmums (skat. it īpaši Tiesas 1991. gada 16. maija spriedumu lietā C-358/89 *Extramet Industrie*/Padome, *Recueil*, I-2501. lpp., 13. punkts, 1994. gada 18. maija spriedumu lieta C-309/89 *Codorniu*/Padome, *Recueil*, I-1853. lpp., 19. punkts, un 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 36. punkts). Tas tā ir, tostarp, ja attiecīgais akts fizisku vai juridisku personu ietekmē dažu tai specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu, un tādēļ to individuāli izceļ analogi adresātam (skat. it īpaši Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedumu lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197., 223. lpp.; 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-452/98 *Nederlandse Antillen*/Padome, *Recueil*, I-8973. lpp., 60. punkts, un 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P, *Recueil*, I-6677. lpp., 36. punkts).

108 Šajā gadījumā, pirmkārt, attiecībā uz Regulu Nr. 896/2001, iepriekš 88.–92. un 94. punktā ir atzīts, ka Regulas normas, it īpaši 4. panta 1. punkts, ir formulētas vispārējā veidā, tās piemērojamas objektīvi definētām situācijām un paredz juridiskas sekas attiecībā uz abstraktā veidā aprakstītām personām. Regula attiecas uz prasītājām tikai viņu objektīvā tradicionālo A/B piegādātāju statusa dēļ, tieši tāpat kā uz visiem pārējiem piegādātājiem šajā kategorijā.

109 Šo secinājumu par spēkā neesošu nepadara arguments, ko prasītājas atvasina no prasības pieteikuma 7. pielikumā ietvertās tabulas. Šī tabula norāda salīdzināmo daudzumu summu no 1989. līdz 1996. gadam piegādātājiem kategorijā A, darbībām a, proti, sākotnējiem importētājiem, salīdzināmo daudzumu summu "četriem izvēlētajiem piegādātājiem" un procentuālo attiecību starp pēdējo summu un pirmo. Komisija neapstrīd, ka "četri izvēlētie piegādātāji" ir prasītājas un divi no uzņēmumiem, kas ietilpst *Chiquita* grupā. Tomēr, pat ja tiktu pierādīts fakts, ka visus datus par šiem piegādātājiem Komisija un Amerikas Savienotās Valstis

izskatījušas sarunu laikā, kas notika lai atrisinātu strīdu saistībā ar Banānu KTO, tas nenozīmē, ka Regula Nr. 896/2001 pieņemta tāpēc, lai tiktu radītas noteiktas priekšrocības minētajiem piegādātājiem un īpaši lai nodrošinātu, kā apgalvojušas prasītājas, ka tām piešķir noteiktu importa licenču daudzumu. Tāpat pats par sevi apstāklis, ka Komisijas rīcībā bija informācija par prasītāju realizēto sākotnējo importu, neliecina, ka pēdējās Regula Nr. 896/2001 iespaido citādi, nekā visus pārējos piegādātājus, uz ko attiecas Regula.

110 Šeit nošķiramas divas situācijas. No vienas puses, kā izskatāmajā lietā, likumdevējs izvērtē informāciju un datus attiecībā uz tirgu, lai tā pieņemamā akta normās un mērķos precīzi ņemtu vērā tirgus situāciju. No otras puses, ir situācijas, kurās likumdevējs pieņem normatīvo aktu, lai panāktu kādu īpašu rezultātu par labu noteiktiem tiesību subjektiem, bet tas tā nav izskatāmajā lietā.

111 Tāpat prasītājas nav spējušas pierādīt, ka tās pieder tradicionālo piegādātāju kategorijai, pretstatā netradicionālo piegādātāju kategorijai, tāpat kā "nelielai [piegādātāju] grupai", kam 1998. gadā piešķirts salīdzināmais daudzums kategorijā A, darbībām a, kas pierādītu apgalvojumu, ka tādējādi tās nošķiramas no visiem pārējiem piegādātājiem, uz ko attiecas Regula Nr. 896/2001 (skat. iepriekš 63. punktu).

112 Kā izriet no iepriekš 13. un 90. punktā izklāstītā, tarifu kvotu sadale, ko iedibinājusi Regula Nr. 896/2001, balstās tieši uz principiālajām atšķirībām starp "tradicionālajiem piegādātājiem" un "netradicionālajiem piegādātājiem". Šīs divas piegādātāju kategorijas veido vispārējā un abstraktā veidā definētas personu kategorijas (skat. iepriekš 90. punktu). Prasītāju objektīvais statuss tādējādi tās individuāli neizceļ attiecībā uz Regulu Nr. 896/2001.

113 Tas pats jāsecina attiecībā uz argumentu, ko prasītājas secina no apstākļa, ka tās pieder "nelielai piegādātāju grupai", kam 1998. gadā piešķirts salīdzināmais daudzums kategorijā A, darbībām a. Pat ja ir taisnība, ka Regulas Nr. 896/2001 ietvaros vienīgi sākotnējā importa veicēji var tikt uzskatīti par tradicionālajiem piegādātājiem un ka pēdējo salīdzināmais daudzums tiek noteikts, pamatojoties uz laika periodā no 1994. līdz 1996. gadam īstenotā sākotnējā importa vidējā apjoma, kas ņemts vērā 1998. gadā, tad tomēr šie ir vispārpiemērojami un abstrakti kritēriji (skat. iepriekš 90.–94. punktu). Apstākļi, uz ko atsaucas prasītājas, tādējādi viņas individuāli neizceļ.

114 Otrkārt, kas attiecas uz Regulu Nr. 1121/2001, pietiek konstatēt, ka prasītājas nav ne pierādījušas, ne arī apgalvojušas, ka šī regula noteiktu, tām specifisku īpašību dēļ, vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas tās raksturotu attiecībā pret jebkuru citu personu, tās iespaido un tādēļ individuāli izceļ analogi Regulas adresātiem.

115 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētās Regulas ir vispārpiemērojami normatīvie akti un ka tā neiespaido prasītājas dažu tām specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas tās raksturotu attiecībā pret jebkuru citu personu un tās individuāli neizceļ. Tāpēc nevar uzskatīt, ka apstrīdētās Regulas individuāli skar prasītājas. Tādējādi, tā kā prasītājas nav izpildījušas vienu no pieņemamības kritērijiem, kas paredzēti EKL 230. panta ceturtajā daļā, nav nepieciešams apskatīt jautājumu, vai apstrīdētās Regulas prasītājas skar tieši.

116 No tā izriet, ka prasība atcelt apstrīdētās Regulas noraidāma kā nepieņemama.

Par prasījumiem saistībā ar zaudējumu atlīdzību

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

117 Prasītājas ir norādījušas, ka Komisija, paredzot Regulā Nr. 896/2001, ka tradicionālo piegādātāju A/B salīdzināmais daudzums tiek noteikts, par pamatu ņemot trešo valstu banānu un/vai netradicionālo ĀKK banānu vidējo sākotnējo apjomu, kas realizēts laika posmā no 1994. gada līdz 1996. gadam, un ņemts vērā 1998. gadā, lai pārvaldītu tarifu kvotas trešo valstu un netradicionālo ĀKK banānu importam un ievērojot tādējādi noteikto salīdzināmo daudzumu, pieņemot Regulu Nr. 1121/2001, rīkojusies prettiesiski, tādējādi radot zaudējumus. Viņas uzskata, ka ir izpildīti priekšnoteikumi, lai rastos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība.

118 Pirmkārt, prasītājas ir galvenokārt norādījušas, ka apstrīdētās Regulas nav normatīvie akti, kuros izdarītas politekonomiskas izvēles, un ka Komisija, tās pieņemot, ir vainojama par "administratīvu kļūdu".

119 Viņas norāda, ka dati par banānu sākotnējo importu laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam, kas ņemti vērā 1998. gadā, satur būtiskas kļūdas. Proti, daudzos gadījumos piegādātāji daudzumu, kas tika deklarēts attiecīgajā laika brīdī, ir maldinoši paaugstinājuši vai arī ir izmantojuši dubulto uzskaiti. Savā pieteikumā prasītājas ir novērtējušas, ka kļūdas rezerve ("pieprasījumi, kas pārsniedz izmantotās importa licences") laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam vidēji sastāda 23,98 %. Savā replikā prasītājas šo rezervi samazināja līdz 13,6 %.

120 Prasītājas norāda, ka Komisija zināja, ka minētie skaitļi nebija pareizi un ka tā, starp citu, pagaidu noregulējuma pasākumu ietvaros pieļauj kļūdas rezervi aptuveni 11 % apmērā. Viņas kritizē to, ka Komisija tomēr izlēma apstrīdētajās Regulās izmantot šos datus, neparedzot iespēju Komisijai pašai vai dalībvalstīm tos pārbaudīt un, nepieciešamības gadījumā, koriģēt. Saskaņā ar prasītāju norādīto nepastāvēja nekādi juridiski vai praktiski šķēršļi, lai veiktu šādu pārbaudi vai koriģēšanu. Komisija, šādi rīkojoties, nav izpildījusi savu pienākumu "noteikt korekcijas koeficientu saskaņā ar spēkā esošajām tiesību normām" un nav pārvaldījusi Banānu KTO atbilstoši pastāvošajiem tiesību aktiem.

121 Prasītājas uzskata, ka Komisija nevar atsaukties uz apstākli, ka salīdzināmais laika posms no 1994. līdz 1996. gadam bija nesenākais periods, par kuru tās rīcībā bija pietiekoši apstiprinātu datu par sākotnējo importu. Viņas norāda, ka kļūdas rezerve 1994. gadam bija īpaši augsta un, ja Komisija būtu izvēlējusies trīs gadu salīdzināmo laika posmu no 1995. līdz 1997. gadam, piemērojamā kļūdas rezerve būtu bijusi mazāka. Viņas apstrīd Komisijas apgalvojumu, ka laika posms no 1994. līdz 1996. gadam bija visnesenākais periods, par kuru bija dati par sākotnējo importu, un norāda, ka šādi dati ir pieejami arī par 1997. un 1998. gadu, pat ja Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes līdz šim tos nav pārbaudījušas. Visbeidzot, viņas uzskata, ka Komisija nevar atsaukties uz faktiem, ko savā iepriekšminētajā spriedumā lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija konstatējusi Pirmās instances tiesa.

122 Ja Pirmās instances tiesa uzskatītu, ka apstrīdētās Regulas uzskatāmas par normatīvajiem aktiem, kuros izdarītas politekonomiskas izvēles, prasītājas pakārtoti norāda, ka Komisija ir pārkāpusi vispārējo tiesību principu, kas paredz indivīdu aizsardzību un ka šis pārkāpums ir pietiekoši skaidrs. Viņas it īpaši atsaucas uz labas pārvaldības principu vai uz "principu, saskaņā ar kuru Kopienas tiesību normas piemērojamas skaidrā un iepriekš paredzamā veidā" (Tiesas 1987. gada 15. decembra spriedums lietā 326/85 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, 5091. lpp.) Kā norāda prasītājas, "iestāde nedrīkst pieņemt normatīvo aktu, balstoties uz faktiem, par ko tā zināja vai par ko tai acīmredzami vajadzēja zināt, ka tie neatbilst patiesībai, it īpaši, kad šāds normatīvais akts iespaido indivīdu tiesības".

123 Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka viņas ir cietušas zaudējumus, ko izraisījusi apstrīdēto Regulu pieņemšana, kā pirmo minot tiesību importēt zināmu daudzumu banānu zaudēšanu.

124 Tādējādi savā pieteikumā prasītājas norāda, ka 2001. gadā viņas ir zaudējušas tiesības importēt šādus banānu daudzumus: [..] [1] tonnas attiecībā uz *Comafrica* un [..] tonnas attiecībā uz *Dole*. Pie šiem skaitļiem viņas ir nonākušas šādu aprēķinu rezultātā:

— kopējais pieejamais tarifu kvotu apjoms 2001. gadā sasniedza 2 553 000 tonnas;

— tarifu kvotas apjoms, kas pieejamas tradicionālajiem piegādātājiem A/B, ir 83 % no šī apjoma, proti, 2 118 990 tonnas;

— salīdzināmajā laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam tika izmantotas importa licences par 1 590 050 tonnām;

— tādējādi bija jānosaka korekcijas koeficients 1,3327;

— vidējais *Comafrica* realizētais imports salīdzināmajā laika posmā bija [..] tonnas;

1 — Konfidenciāli dati, kas tikuši izlaisti.

— šim daudzumam piemērojot korekcijas koeficientu 1,3327, *Comafrica* bija tiesības iesniegt pieteikumus importa licenču saņemšanai līdz [..] tonnām;

— saskaņā ar Regulu Nr. 1121/2001, piemērojot iepriekšminētajam daudzumam [..] tonnām korekcijas koeficientu 1,07883, *Comafrica* ir tiesības iesniegt pieteikumus importa licenču saņemšanai tikai līdz [..] tonnām;

— vidējais *Dole* realizētais imports salīdzināmajā laika posmā bija [..] tonnas;

— šim daudzumam piemērojot korekcijas koeficientu 1,3327, *Dole* bija tiesības iesniegt pieteikumus importa licenču saņemšanai tikai līdz [..] tonnām;

— saskaņā ar Regulu Nr. 1121/2001, piemērojot iepriekšminētajam daudzumam [..] tonnām, korekcijas koeficientu 1,07883, *Dole* ir tiesības iesniegt pieteikumus importa licenču saņemšanai tikai līdz [..] tonnām.

125 Savā replikā prasītājas atzīst, ka imports Austrijā, Somijā un Zviedrijā nav ticis ņemts vērā, prasības pieteikumā novērtējot skaitu pieprasījumiem par lielāku daudzumu (skat. turpmāk 133. punktu). Viņas norāda, ka Komisija ir atzinusi, ka "pieprasījumi par lielāku daudzumu [vidēji] atbilda 11,24 %" laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam, un ir ierosinājušas šo procentuālo daļu izmantot kā pamatu viņu zaudējumu aprēķinam. Turklāt viņas atsaucas uz datiem un informāciju par zaudējumiem, kas ietverti viņu pieteikumā par pagaidu pasākumiem, un ir aicinājušas to realizēt.

126 Prasītājas savos apsvērumos par Spānijas Karalistes iestāšanās rakstu ir lūgušas izmantot datus un informāciju, kas ietverta viņu pieteikumā. Visbeidzot, atbildot uz vienu no rakstveida jautājumiem, ko prasītājām uzdeva Pirmās instances tiesa (skat. iepriekš 49. punktu), prasītājas ir atzinušas, ka, aprēķinot pirmo daļu zaudējumiem, viņas ir aizmirsušas ņemt vērā Regulas Nr. 896/2001 28. panta 2. punktu, tāpēc ir jākoriģē skaitļi, kas minēti pieteikumā.

127 Otrkārt, prasītājas uzsver "zaudētās tiesības, kas attiecas uz zaudētajiem apjomiem".

128 Treškārt, prasītājas norāda, ka prettiesisku salīdzināmo daudzumu izmantošana ir arī izraisījusi viņu tirgus daļas samazināšanos.

129 Visbeidzot, prasītājas lūdz, lai summai, ko tās aprēķinājušas kā zaudējumu atlīdzību, tiktu pievienoti procenti.

130 Treškārt, kas attiecas uz cēloņsakarību, viņas norāda, ka, ja Komisija nebūtu pieņēmusi prettiesiskus pasākumus Regulu Nr. 896/2001 un Nr. 1121/2001 ietvaros, viņas būtu varējušas iegūt lielāku salīdzināmo daudzumu un attiecīgi iegūt tiesības importa licences lielākam apjomam.

131 Komisija šos apgalvojumus noraida.

132 Pirmkārt, Komisija uzsver, ka tai nevar piedēvēt kādu prettiesisku rīcību. Tā uzsver, ka tai ir plaša rīcības brīvība, novērtējot Kopējās lauksaimniecības politikas jautājumus, un no tā secināja, ka tās ārpuslīgumiskā atbildība var rasties vienīgi tad, ja noticis pietiekoši izteikts tādu tiesību normu pārkāpums, kas paredz tiesības indivīdiem.

133 Komisija apstrīd, ka kļūdas rezerve vidēji sastāda 23,98 % trīs gadu perioda ietvaros un ka 1994. gadā tā bija augstāka par 50 %. Tā it īpaši atzīmē, ka skaitļos, ko prasītājas iesniegušas par 1994. gadu, nav ņemts vērā imports Austrijā, Somijā un Zviedrijā, kas attiecīgajā laika brīdī nebija Kopienas dalībvalstis.

134 Komisija, norādot uz Regulas Nr. 404/93 19. panta 1. punktu, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 216/2001, norāda, ka tarifu kvotu pārvaldi varēja īstenot, izmantojot Komisijas izvēlēto metodi, kas balstās uz tradicionālajām tirdzniecības plūsmām. Tā skaidro, ka tā tādējādi nolēma ņemt vērā pieejamos vēsturiskos skaitļus un ka visticamākie dati nenovēršami bija tie, kuri jau bija paziņoti un pārbaudīti, lai piešķirtu salīdzināmos daudzumus iepriekšējā gadā. Laika posms no 1994. līdz 1996. gadam bija nesenākie gadi, par kuriem bija šādi dati, un 1998. gads bija pēdējais gads, kad bija piemērojams 1993. gada režīms, par kuru tika izmantoti dati par sākotnējo importu. Komisija uzstāj, ka šie dati ir rūpīgi pārbaudīti un koriģēti, un uzsver, ka tās iesniegtos skaitļus "par datu iespējamo neprecizitātes līmeni laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam" Pirmās instances tiesa jau ir pieņēmusi iepriekšminētajā spriedumā lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*. Tāpat Komisija precizē, ka datu izmantošana par laika periodu no 1994. līdz 1996. gadam ļāva ātri iedibināt jauno sistēmu, kam būtībā bija pārejas raksturs, un ka tā uzskatīja par piemērotu, tāpat kā agrāk, izmantot trīs gadu periodu, jo tas ļautu mīkstināt svārstības banānu tirgū, kas notikušas gadu gaitā.

135 Komisija apstrīd prasītāju apgalvojuma, ka ir pieejami arī dati par sākotnējo importu 1997. un 1998. gadā, pamatotību. Komisija skaidro, ka ar 2000. gada 24. maija telefaksu tā lūdza visas dalībvalstis tai iesniegt datus par veikto sākotnējo importu 1997. un 1998. gadā, vai vajadzības gadījumā norādīt, ka šādi dati nav pieejami. Septiņas dalībvalstis uz šo pieprasījumu neatbildēja. Kas attiecas uz pārējām dalībvalstīm, situācija bija šāda:

— Grieķijas Republika un Somijas Republika iesniedza kopējos skaitļus par sākotnējo importu, bez sadalījuma pa piegādātājiem;

— Austrijas Republika iesniedza detalizētus datus par vispārējo importa līmeni;

— pārējās dalībvalstis, izņemot Itālijas Republiku, atbildēja, ka kompetentās iestādes vēl nav pārbaudījušas datus, ko tām par 1997. gadu iesnieguši to piegādātāji, savukārt dati par 1998. gadu nemaz nav apkopoti;

— dati par 1997. gadu nebija pieejami attiecībā uz Portugāles Republiku;

— vienīgi Itālijas Republika varēja iesniegt datus, kaut arī nepilnīgus, par 1997. un 1998. gadu, tomēr arī tā uzsvēra, ka tie ir itāļu piegādātāju iesniegti neapstrādāti dati, ko nebija pārbaudījušas kompetentās iestādes.

136 Kas attiecas uz pretenziju, ka Komisija nav sev paturējusi iespēju pārbaudīt, vai iesniegtie dati ir pareizi, Komisija uzsver, ka sistēma salīdzināmā daudzuma noteikšanai, kas paredzēta Regulā Nr. 896/2001, nepamatojas uz pieprasījumiem, kas balstās uz jaunajiem datiem, bet gan uz datiem, kas attiecas uz laika posmu no 1994. līdz 1996. gadam. Pēdējos datus dalībvalstis un Komisija jau ir pārbaudījušas, kā to ir konstatējusi arī Pirmās instances tiesa iepriekšminētajā lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija. Tā precizē, ka, pat ja arī tiešām šie dati spriedumā nav bijuši pilnīgi, tomēr Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi, ka iemesli, kas tika minēti šo nepilnību attaisnošanai, ir vērā ņemami, un atzinusi, ka šo datu izmantošana nav acīmredzami neatbilstoša.

137 Kas attiecas uz prasītāju pretenziju par Regulu Nr. 1121/2001, Komisija iebilst, ka prasītājas balstījušās uz kļūdainu pieņēmumu, ka Regula Nr. 896/2001 ir prettiesiska.

138 Otrkārt, kas attiecas uz minētajiem zaudējumiem, Komisija vispirms norāda, ka prasītāju prasījums, kas balstās uz viņu tirgus daļas samazināšanos, ir pārāk nenoteikts un tāpēc būtu noraidāms kā nepieņemams. Kas attiecas uz zaudējumiem saistībā ar zaudētajām tiesībām importēt noteiktu banānu daudzumu, tā apgalvo, ka "salīdzināmais daudzums piešķir vienīgi iespēju pieprasīt importa licences". Šajā sakarā tā apgalvo, ka prasītāju norādītais apjoms, par ko, kā uzskata prasītājas, viņām būtu bijis jāsaņem salīdzināmais daudzums, tāpat kā tas, par kuru viņas uz šādu daudzumu pretendē saskaņā ar Regulu Nr. 1121/2001, ir daudz augstāks nekā apjoms, ko viņas faktiski ir importējušas laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam. Tieši otrādi, prasītājām nebija neiespējams importēt noteiktu banānu daudzumu tāpēc, ka viņām nebija piešķirts pietiekoši augsts salīdzināmais daudzums, jo viņas varēja saņemt papildu importēšanas tiesības no trešām personām. Komisija secina, ka prasītājas nav norādījušas atbilstošu bāzi, lai aprēķinātu zaudējumus, ko, kā prasītājas ir norādījušas, viņas ir cietušas, un, plašākā nozīmē, ka viņas nav pietiekoši detalizēti pamatojušas savu prasību par zaudējumu atlīdzināšanu un procentiem.

139 Spānijas Karaliste apgalvo, ka konkrētajā gadījumā Komisijai nevar piedēvēt noteiktu prettiesisku darbību. Tā konkrētāk atsaucas uz Pirmās instances tiesas konstatēto tās iepriekšminētā sprieduma lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija 149. un 150. punktā.

140 Citiem vārdiem sakot, tā uzskata, ka prasītājas nav pierādījušas ne savu zaudējumu pastāvēšanu un apmēru, ne cēloņsakarību starp prettiesisko darbību, ko prasītājas piedēvē Komisijai, un viņu zaudējumiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

141 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ārpuslīgumiskā atbildība EKL 288. panta otrās daļas izpratnē iestājas tad, ja izpildīta virkne nosacījumu, proti, rīcībai, kuras veikšanu iestādei pārmet, jābūt prettiesiskai, jāpastāv zaudējumiem un jāpastāv cēloņsakarībai starp minēto darbību un zaudējumiem, uz kuriem atsaucas (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei*/EEK, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-175/94 *International Procurement Services*/Komisija, *Recueil*, II-729. lpp., 44. punkts; 1996. gada 16. oktobra spriedums lietā T-336/94 *Efisol*/Komisija, *Recueil*, II-1343. lpp., 30. punkts, un 1997. gada 11. jūlija spriedums lietā T-267/94 *Oleifici Italiani*/Komisija, *Recueil*, II-1239. lpp., 20. punkts). Ja viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība atlīdzināt zaudējumus noraidāma pilnībā, un nav nepieciešams izskatīt pārējos minētās atbildības nosacījumus (Tiesas 1994. gada 15. septembra spriedums lietā C-146/91 *KYDEP*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4199. lpp., 19. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. februāra spriedums lietā T-170/00 *Förde-Reederei*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-515. lpp., 37. punkts).

142 Izskatāmajā lietā prasījums par zaudējumu atlīdzību apskatāms saistībā ar pirmo no šiem nosacījumiem, proti, prettiesiskas rīcības pastāvēšanu. Kas attiecas uz šo priekšnoteikumu, judikatūra prasa, lai tiktu pierādīts, ka ir noticis pilnīgi skaidrs

tādu tiesību normu pārkāpums, kas piešķir tiesības indivīdiem (Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 42. punkts. Kas attiecas uz prasību, ka pārkāpumam jābūt pietiekoši izteiktam, izšķirošais kritērijs, kas ļauj izlemt, ka tas ir izpildīts, ir, vai attiecīgā Kopienas iestāde ir acīmredzami un būtiski pārkāpusi tai piešķirtās rīcības brīvības robežas. Ja šai iestādei piešķirta būtiski ierobežota rīcības brīvība vai tai nav rīcības brīvības, ar vienkāršu Kopienas tiesību pārkāpumu pietiek, lai konstatētu, ka noticis pietiekami izteikts pārkāpums (iepriekšminētā sprieduma lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, 134. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. februāra spriedums lietā T-64/01 un T-65/01 *Afrikanische Frucht-Compagnie* un *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-521. lpp., 71. punkts).

143 Izskatāmajā lietā piesaukto prettiesisko rīcību veido fakts, ka Regulā Nr. 896/2001 Komisija, lai noteiktu salīdzināmo daudzumu tradicionālajiem piegādātājiem A/B, izmantojusi vidējo daudzumu sākotnējam banānu importam no trešām valstīm un/vai netradicionālo ĀKK banānu sākotnējam importam, kas veikts laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam, un ir ņemts vērā 1998. gadā, kaut arī tā zināja, ka šie skaitļi bija kļūdaini, un ka tā neparedzēja veidu, kā tos pārbaudīt un koriģēt. Šādi rīkojoties, uzskata prasītājas, Komisija ir pieļāvusi "administratīvu kļūdu" vai ir pārkāpusi labas pārvaldības principu, vai "principu, saskaņā ar kuru Kopienas tiesību normas piemērojamas skaidrā un iepriekš paredzamā veidā".

144 Ievērojot no iepriekš 142. punktā minētās judikatūras izrietošos kritērijus, pārkāpumam, uz kuru atsaucas, ir jābūt pietiekami izteiktam. Šajā sakarā apstrīdētās Regulas apskatāmas atsevišķi.

145 Pirmkārt, kas attiecas uz Regulu Nr. 896/2001, nevar apstrīdēt, ka Komisija to pieņēmusi, izmantojot plašu rīcības brīvību (šajā sakarā skat. Tiesas 1994. gada

5. oktobra spriedumu lietā C-280/93 Vācija/Padome, *Recueil*, I-4973. lpp., 89. punkts, un 2004. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-37/02 un 38/02 *Di Lenardo* un *Dilexport*, Krājums, I-6911. lpp., 57. un 71. punkts).

146 Šī regula balstās uz Regulas Nr. 404/93 20. pantu, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 216/2001, kas Komisijai piešķir tiesības, cita starpā, pieņemt pārvaldes noteikumus tarifu kvotām. Šīs regulas 19. pants piešķir Komisijai plašu rīcības brīvību attiecībā uz metodi, kas piemērojama šī jautājuma risināšanai (šajā sakarā skat. iepriekšminēto spriedumu lietā *Di Lenardo* un *Dilexport*, 57. punkts). Šī panta 1. punkts paredz, ka šo pārvaldi var veikt "saskaņā ar metodi, kuras pamatā ir ierastās tirdzniecības plūsmas ("tradicionālie/netradicionālie piegādātāji") un/vai ar citām metodēm". Vienīgais ierobežojums ir noteikts tā paša 19. panta 2. punktā, paredzot, ka, "[p]iemērojot izraudzīto metodi, pienācīgi ņem vērā vajadzību saglabāt piegāžu līdzsvaru Kopienas tirgū".

147 Izmantojot tai piešķirto plašo rīcības brīvību, Komisija, pieņemot Regulu Nr. 896/2001, ir izlēmusi, ka, sākot no 2001. gada 1. jūlija, provizoriski līdz 2006. gada 1. janvārim, importu licenču piešķiršana notiek, izmantojot metodi, kas lielā mērā balstās uz vēsturiskiem datiem un uz "tradicionālo piegādātāju" un "netradicionālo piegādātāju" nošķiršanu, pirmos definējot atkarībā no sākotnējā banānu importa īstenošanas.

148 Vispirms jākonstatē, ka Komisiju nevar kritizēt par to, ka tā no visām iepriekš apskatītajām metodēm ir izvēlējusies šo, it īpaši, ja tā balstījusies uz principu "pirmais ierodas, pirmais tiek apkalpots". Šajā sakarā jāuzsver, ka Regula Nr. 896/2001 tika pieņemta pēc sarežģītām un delikātām sarunām, kuru ietvaros bija jāsamierina izteiktie pretrunīgie viedokļi. Komisija bija spiesta ne vien ņemt vērā

Kopienas ražotāju intereses, bet arī tās saistības iepretī ĀKK valstīm un Kopienas starptautiskās saistības PTO ietvaros.

149 Jāsecina, laika posma no 1994. līdz 1996. gadam kā salīdzināmā laika posma izvēle, lai noteiktu piegādātāju kategorijas un noteiktu tradicionālo piegādātāju salīdzināmos daudzumus saskaņā ar Komisijas izvēlēto importa licenču piešķiršanas metodi, nešķiet acīmredzami neatbilstoša.

150 Pirmkārt, nevar apstrīdēt, ka būtu bijis nepareizi izvēlēties agrāku laika posmu, jo ar Regulu Nr. 404/93 iedibinātā Kopienas banānu importa sistēma spēkā stājās tikai 1993. gada 1. jūlijā. Pirms šī datuma banānu importu Kopienā regulēja tiesību normas, kas starp dažādām dalībvalstīm atšķirās, reizēm pat ievērojami.

151 Otrkārt, kā redzams no Regulas Nr. 896/2001 5. apsvēruma, visticamākie vēsturiskie dati par sākotnējo importu, kas bija Komisijas rīcībā, kad tā pieņēma Regulu Nr. 896/2001, bija par laika posmu no 1994. līdz 1996. gadam. Proti, šie dati tika izmantoti 1993. gada režīma ietvaros, kas paredzēja importa licenču piešķiršanas sistēmu, kas it īpaši balstās uz kategoriju A un B iedalīšanu trīs dažādās ekonomiskajās darbībās, tai skaitā sākotnējā importā (darbība "a") (skat. iepriekš 11. punktu). Turklāt gan dalībvalstu kompetentās iestādes, gan Komisija toreiz šos datus detalizēti pārbaudīja un, nepieciešamības gadījumā, koriģēja. Kas attiecas uz Komisiju, jāatgādina, ka Pirmās instances tiesa sava iepriekšminētā sprieduma lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija 146. punktā ir atzinusi, ka tā

"rīkojusies ļoti uzmanīgi un uzcītīgi, pārbaudot un koriģējot atšķirības dalībvalstu kompetento iestāžu iesniegtajos skaitļos, un novēršot dubultās uzskaites gadījumus".

152 Acīmredzot iepriekšminētā sprieduma lietā *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe/* Komisija 147. punktā minēto iemeslu dēļ ar šādu pārbaudīšanu nebija iespējams novērst visus dubultās uzskaites gadījumus. Tāpēc pastāvēja kļūdas rezerve, it īpaši attiecība uz datiem par sākotnējo importu. Lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka banānu daudzums, kas laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam tika importēts atbilstoši importa licencēm kategorijā A, darbībām a, bija zemāks par salīdzināmo daudzumu, ko bija deklarējuši iesaistītie piegādātāji, un ka radusies kļūdas rezerve vidēji bija aptuveni 11 %. Ir jāatzīst, ka par spīti šīm neprecizitātēm, apskatāmie dati dod labu vispārēju pārskatu par situāciju banānu tirgū Kopienā attiecīgajā laika posmā.

153 Treškārt, Komisiju nevar kritizēt par to, ka tā salīdzināmajā laika posmā iekļāvusi 1994. gadu, kaut arī šo gadu īpaši iespaidojušas prasītāju kritizētās atšķirības. Vispirms Komisija kā salīdzināmo laika posmu nebūtu varējusi izmantot laika posmu no 1995. līdz 1997. gadam, jo, par spīti tās pūlēm, Komisijai nebija izdevies no dalībvalstīm iegūt pilnīgus un ticamus datus par sākotnējo importu 1997. gadā. Komisijas apgalvojumus vēl pārliecinoši papildina pierādījumi, kas izklāstīti iepriekš 135. punktā. Savā replikā prasītājas skaidri atzīst, ka ne dalībvalstu kompetentās iestādes, ne Komisija nav pārbaudījušas datus par sākotnējo importu 1997. un 1998. gadā. No otras puses, nebūtu atbilstoši izvēlēties arī divu gadu periodu, proti, 1995. un 1996. gadu. Kā pareizi norādījusi Komisija, trīs gadu perioda izmantošana sniedz labāku pārskatu par banānu tirgu, ievērojot, ka tirgū novērotās svārstības gadu gaitā mazinās. Jāpiebilst, ka arī importa licenču piešķiršana saskaņā ar 1993. un

1999. gada režīmiem notika, balstoties uz apgrozībā laisto (1993. gada režīms) vai faktiski importēto (1999. gada režīms) banānu daudzumu trīs gadu salīdzināmā laika posma ietvaros.

154 Ceturtkārt, ir jāatgādina, ka 2001. gada režīms ir izveidots kā pārejas režīms un ka jau iepriekš pārbaudītu datu izmantošana ļāva to ātri ieviest.

155 Piektkārt, 1994.–1996. gads kā salīdzināmais laika posms tika izvēlēts delikātu un sarežģītu starptautisko sarunu kontekstā, un tas ir viens no apstākļiem, kas ļāva atrisināt strīdu, kas banānu nozarē jau vairākus gadus bija pastāvējis starp Kopienu, no vienas puses, un Amerikas Savienotajām Valstīm un Ekvadoras Republiku, no otras puses.

156 Visbeidzot, kas attiecas uz prasītāju kritiku par to, ka saskaņā ar Regulu Nr. 896/2001 nepastāv mehānisms tradicionālo piegādātāju salīdzināmo daudzumu pārbaudīšanai un koriģēšanai, pietiek norādīt, ka šāda sistēma sevi neattaisnoja 2001. gada ietvaros, jo dati, uz ko balstījās šie daudzumi, bija jau iepriekš pārbaudīti un, nepieciešamības gadījumā, koriģēti (skat. iepriekš 151. punktu). Protams, pastāvēja zināma kļūdas rezerve, taču tā bija neizbēgama un bija jāpieņem iepriekš 149.–155. punktā minēto iemeslu dēļ. Turklāt ir apšaubāms, ka būtu bijis iespējams datus pārbaudīt no jauna vai, mazākais, ka šāda pārbaude būtu ļāvusi atklāt nozīmīgu papildu neprecizitāšu skaitu dotajos skaitļos, zinot cik ilgs laiks pagājis no salīdzināmā laika posma ieviešanas brīža, un to, ka piegādātājiem un dalībvalstīm nebija pienākuma saglabāt pierādījumus par laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam īstenoto banānu importu. Kopumā, kā jau minēts iepriekš 103. punktā, Komisijai vai dalībvalstu kompetentajām iestādēm būtu jāveic nepieciešamās korekcijas, ja

izrādītos, ka šie dati ir acīmredzami kļūdaini vai maldinoši, pat ja Regulā Nr. 896/2001 nav ietverta šāda norma.

157 No iepriekšminētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija, pieņemot Regulu Nr. 896/2001, nav acīmredzami un būtiski pārkāpusi tai piešķirtās rīcības brīvības robežas. No tā izriet, ka Komisija nav izdarījusi prettiesisku darbību, kas radītu Kopienas ārpuslīgumisko atbildību.

158 Otrkārt, kas attiecas uz Regulu Nr. 1121/2001, jāatgādina, ka tā tika pieņemta, ievērojot Regulas Nr. 896/2001 4. panta 1. un 2. punktu un 5. panta 1. un 2. punktu. Saskaņā ar 5. panta 2. punktu Regulā Nr. 896/2001 Komisijai ir pienākums noteikt vienotu korekcijas koeficientu, ja pastāv atšķirība starp šīs pašas regulas 4. panta 1. un 2. punktā paredzēto salīdzināmo daudzumu summu, ko tai paziņojušas dalībvalstis, un pieejamajām tarifu kvotām. Nosakot korekcijas koeficientu un izvēloties daudzumus, kas šajā sakarā tiek ņemti vērā, tai nav rīcības brīvības. No tā izriet, ka attiecībā uz Regulas Nr. 1121/2001 pieņemšanu ar vienkāršu Kopienas tiesību pārkāpumu pietiktu, lai rastos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība.

159 Prettiesiskā rīcība, ko, kā uzskata prasītājas, ir izdarījusi Komisija saistībā ar Regulu Nr. 1121/2001, balstās uz pieņēmumu, ka Regula Nr. 896/2001 ir prettiesiska, jo šī regula paredz, ka, lai noteiktu tradicionālo piegādātāju A/B salīdzināmo daudzumu, vērā tiek ņemti dati par viņu veikto sākotnējo importu no 1994. līdz 1996. gadam, taču neparedz metodi šo datu pārbaudīšanai un koriģēšanai. Kā izriet no apsvērumiem, kas izklāstīti iepriekš 145.–157. punktā, Komisija, pieņemot Regulu Nr. 896/2001, nav rīkojusies prettiesiski. No tā izriet, ka Komisijai arī nevar pārmest,

ka tā būtu veikusi kādu prettiesisku rīcību saistībā ar Regulu Nr. 1221/2001, kas radītu Kopienas ārpuslīgumisko atbildību.

160 Ievērojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, prasījums par zaudējumu atlīdzināšanu ir noraidāms kā nepamatos, bez nepieciešamības izvērtēt pārējos Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības pastāvēšanas nosacījumus.

161 Pilnīgas izskatīšanas nolūkā ir tomēr jānorāda, ka prasītājas nav pārliecinoši pierādījušas to zaudējumu pastāvēšanu un apmēru, uz ko viņas atsaucas.

162 Pirmkārt, kas attiecas uz zaudējumiem, kas radušies, zaudējot tiesības importēt noteiktus banānu daudzumus 2001. gadā, jākritizē gan tas, kā viņas mēģinājušas pierādīt zināmus faktus, gan arī veids, kā viņas aprēķinājušas zaudējumus.

163 Pirmkārt, prasītājas apgalvo, ka, pat ja salīdzināmais daudzums tradicionālajiem piegādātājiem A/B būtu noteikts uz pareizu datu pamata, būtu bijis jāizmanto nevis korekcijas koeficients "1,07883", bet gan "1,3327". Prasītājas uzskata, ka viņas ir zaudējušas "tiesības importēt" banānus tādā apjomā, kāda ir starpība starp daudzumu, kas tiktu iegūts, piemērojot koeficientu 1,3327 viņu attiecīgajam salīdzināmajam daudzumam, proti, no 1994. līdz 1996. gadam veiktā sākotnējā importa vidējajam daudzumam, un daudzumam, kas tiek iegūts, šim pašam salīdzināmajam daudzumam piemērojot koeficientu 1,07883.

164 Pieņemot, ka prasītāju iesniegtie skaitļi un aprēķini ir pareizi, fakts, ka prasītājām piešķirts individuālais salīdzināmais daudzums, kas ir mazāks nekā tas, kas viņām varētu tikt piešķirts, ja būtu piemērots augstāks korekcijas koeficients, obligāti nenozīmē, ka viņas ir cietušas attiecīgus zaudējumus. Ir jāatgādina, ka salīdzināmais daudzums pats par sevi nesatur tiesības importēt banānus, tas vienīgi veido salīdzināmo pamatu turpmākām darbībām, precīzāk, importa licenču pieprasīšanai un piešķiršanai. Piegādātājs ne vienmēr pieprasa importa licences atbilstoši visam viņam piešķirtajam salīdzināmajam daudzumam. Kā Komisija pareizi norādījusi, ir nepieciešams, lai būtu pietiekošs importējamo banānu daudzums atbilstoši šīm licencēm un saprātīgām iespējām tos pārdot Kopienā. Izskatāmajā lietā prasītājas šādu informāciju nav iesniegušas. Bija vēl svarīgāk pierādīt, ka zaudējumi patiešām radušies, tāpēc, ka korekcijas koeficients, ko Regula Nr. 1121/2001 noteica attiecībā uz apskatāmo periodu (tas ir, 2001. gada otro pusi), bija pozitīvs. Citiem vārdiem sakot, individuālais salīdzināmais daudzums, kas tika piešķirts prasītājām, bija augstāks nekā sākotnējais imports salīdzināmajā laika posmā. Ņemot vērā korekcijas koeficientu, kas, kā uzskata prasītājas, bija jāpiemēro, viņu salīdzināmais daudzums ievērojami palielinās.

165 Turpinājumā jānorāda, ka 14. panta 2. punkts Regulā Nr. 896/2001 paredz, ka "[a]ttiecībā uz gada pirmajiem trim ceturkšņiem var tikt nolemts, ka konkrētā piegādātāja iesniegtie licences pieprasījumi kopumā nedrīkst pārsniegt noteiktu procentuālo daudzumu no saskaņā ar 5. pantu noteiktā salīdzināmā daudzuma vai ar 9. panta 3. punktu noteiktā ikgadējā piešķīruma".

166 Otrkārt, prasītājas nenopietni un nekonsekventi aprēķinājušas savus zaudējumus, kas radušies, zaudējot tiesības importēt noteiktu banānu daudzumu 2001. gadā. Savā replikā viņas atzina, ka ir aizmirsušas ņemt vērā importu Austrijā, Somijā un Zviedrijā 1994. gadā un ka tādējādi viņas ir lielā mērā pārvērtējušas kļūdas rezerves

vidējo lielumu, kas minēts viņu prasības pieteikumā. Tā no 30,4 % ir kļuvusi par 13,6 %. Savā atbildes rakstā prasītājas ierosina viņu zaudējumu aprēķināšanai izmantot "procentu likmi 11,24 %", ko Komisija pagaidu noregulējuma ietvaros akceptēja, un izmantot datus un informāciju, kas ietverta viņu pieteikumā par pagaidu pasākumiem. Turpinājumā savā atbildē uz Tiesas uzdotajiem rakstveida jautājumiem (skat. iepriekš 49. punktu) prasītājas ir atzinušas, ka savos aprēķinos viņas nav ņēmušas vērā Regulas Nr. 896/2001 28. panta 2. punktu un ka viņu prasības pieteikumā minētie skaitļi attiecas uz visu 2001. gadu, kaut arī Regula Nr. 896/2001 ir piemērojama tikai sākot ar šī gada otro pusi. Rezultātā viņas ir piemērojušas koeficientu 0,4454, kas paredzēts šajā normā attiecībā uz banānu daudzumu, ko importēt, kā norādīts viņu pašu prasības pieteikumā, viņām nav tiesību un nonāk pie [..] tonnām attiecībā uz *Comafrica* un [..] tonnām attiecībā uz *Dole.* Neraugoties uz apstākli, ka te atkal ir runa par viņu prasījuma apjoma samazināšanu, ir jākonstatē, ka prasītājas savus jaunos aprēķinus balsta uz skaitļiem par 1994. gadu, ko viņas pašas savā prasības pieteikumā ir atzinušas par lielā mērā pārvērtētiem. Citiem vārdiem sakot, kaut arī nav iespējams pilnībā noskaidrot, kāds beigu beigās ir prasītāju piedāvāto aprēķinu pamats, viņas ir balstījušās uz neprecīziem skaitļiem.

167 Otrkārt, kas attiecas uz zaudējumu, uz kuriem atsaucas prasītājas, otro un trešo sadaļu, un ko sastāda "zaudētās tiesības, kas attiecas uz zaudētajiem apjomiem" un viņu tirgus daļas samazināšanās, jākonstatē, ka prasītājas šo prasījumu ir formulējušas ārkārtīgi neprecīzi, skaidri nenorādot kritērijus, kas ļautu novērtēt zaudējumu raksturu un apmēru, plašāk neizklāstot kritērijus, uz kuru pamata viņas veikušas aprēķinus.

168 No tā izriet, ka nav arī pierādīts, ka izpildīts otrais nosacījums Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības pastāvēšanai. Arī šī iemesla dēļ prasījums par zaudējumu atlīdzināšanu noraidāms kā nepamatots.

Par pierādījumu savākšanas pasākumiem

169 Prasītājas lūdz, lai Tiesa attiecībā uz pierādījumu savākšanas pasākumiem pieaicina Komisiju:

— apstiprināt, ka prasības pieteikuma 7. pielikumā minēto četru piegādātāju vidū ir arī prasītājas;

— sniegt informāciju par importa licenču izmantošanu 1994. un 1996. gadā, par skaitļiem attiecībā uz veikto importu un to, kā tā nonākusi pie sava novērtējuma par lūgumu pieprasījumiem, kas pārsniedz noteikto daudzumu.

170 Komisija pret šo lūgumu iebilst.

171 Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītāju pieteikums par pierādījumu savākšanas pasākumiem ir noraidāms, jo ar lietas materiāliem un paskaidrojumiem, kas sniegti tiesas sēdes laikā, pietiek, lai tā varētu pasludināt spriedumu.

172 Ņemot vērā iepriekšminētos apsvērumus, prasība noraidāma pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

173 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs, tām piespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus, ieskaitot izdevumus attiecībā uz pagaidu noregulējuma pasākumiem, atbilstoši tās prasījumiem;

174 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai, Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati;

175 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai, *Simba* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasījumus par atcelšanu noraidīt kā nepieņemamus;

2) prasījumus par zaudējumu atlīdzināšanu noraidīt kā nepamatotus;

3) piespriest prasītājām segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus pamata lietā un saistībā ar pieteikumu pagaidu noregulējuma pasākumiem;

4) personas, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā, 2005. gada 3. februārī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētāja

P. Lindh